1997 NOBEL EDEBİYAT ÖDÜLÜ

Franca Rame
Dario Fo

Kadınlardan Konuşalım

Çeviren : Füsun Demirel

açılım yayınları

Tiyatro Dizisi : 1

Franca Rame - Dario Fo

Kadınlardan Konuşalım

Kahraman Kadın
Şişman Kadın

Türkçesi: Füsun Demirel

açılım yayınları

Açılım Yayınları: 1
Tiyatro Dizisi: 1

Kadınlardan Konuşalım
Franca Rame - Dario Fo

Türkçesi:
Füsun Demirel

Kitabın özgün adı
Parliamo di donne

(© Kaos Yayınları, Milano İtalya)'dan çevrilmiştir.

Bu kitapta yayınlanan oyunun sahnelenmesi, oynanması, herhangi bir amaçla eserden yararlanılması, Fikir ve Sanat Eserleri Yasası'na göre ancak eser sahibinin iznine bağlı olduğundan kişi ve kurumlarla, kuruluşların yazarın ve çevirmenin temsilcisi olan FN AJANS'a başvurmaları zorunludur.

Kapak deseni
Dario Fo orijinal

Kapak düzeni
İrfan Ertel

Kapaktaki desenler
Jacopo Fo

Yayına hazırlayan
Nurettin Şen

Ofset Hazırlık ve Baskı
Mart Matbaacılık ve Sanatları Ltd. Şti. (0 212) 212 03 39 pbx

Birinci basım
Ekim 1995
İkinci basım
Kasım 2000

ISBN 975-8064-00-2

AÇILIM YAYINLARI, FN Ajans Yayın ve Gösteri Sanatları Ltd. Şti.'nin kuruluşudur.
Oba Sk. No: 3/5 80060 Cihangir-İSTANBUL
Tel: (0 212) 292 67 93 · Telefaks: (0 212) 244 18 75

Franca Rame - Dario Fo

Kahraman Kadın
Şişman Kadın

acilim yayınları

Başlarken

"Kadınlardan Konuşalım" yayın yaşamımızın ilk ürünü. Dario ve Franca'nın yapıtları ile tanıştığımız yıllarda anladık ki, bunlar sanat anlayışımızı ve yaşamımızı bütünleyen yapıtlar. Dünyanın bir köşesinde yaşanan açlık, savaşlar, şiddet ya da cesaret, onur ve sevgi aynı anda yüreklerimizi delen ve bizleri sanatsal üretime kışkırtan olaylardır.
Ve inandık ki, insanların üzerine çevrili acımasız silahlar bilgi ve düşünceden yoksun bırakılmış halkı esir almayı sürdürdükçe, bizler yazmayı okumayı, çeviriyi, sahnelemeyi sürdürmeliyiz. Ancak böyle gelecek kuşaklara gerçeklerden söz eden belgeler bırakabiliriz. Gençlerin bu gerçek ve içten desteğe koşulsuz gereksinimi var.
Yoksa bırakalım evlerimizdeki teknoloji harikası aygıtlar rengarenk insan dramlarını her akşam yeniden yaratsınlar! Bırakalım, insanlığın boğazlanışı gündelik bir olay gibi izlensin.
Bırakalım, olaylar üzerine soru sormak, düşünmek, ayrım yapmak gibi seçenekler hızla yok edilsin ve hepimiz her şeye yabancılaşalım.
Bırakalım mı?
İnsan neslinin sorumluluğunu taşıyan üretken yapıtlarıyla yaşamımıza giren Dario ve Franca'nın geçtiğimiz yıl bize yineledikleri güç ve moral desteğiyle bu yayınevini kurduk. Kuruluşumuzda iki sanatçının tüm yapıtlarını yayınlamayı amaçladık.
Onlara kendi dillerinde tekrar teşekkür ediyoruz: "Grazie mille a Dario e Franca..."

Füsun Demirel-Nurettin Şen

FRANCA RAME

1929 Milano yakınlarında Parabiago'da doğdu. Ailesi (Commedia dell' Arte) geleneksel halk tiyatrosu ve kukla tiyatrosu yapıyordu. Sekiz günlükken annesinin kollarında sahneye çıktı.

1950 Ailesinden ayrılarak, Dram ve Varyete tiyatrolarında çalışmaya başladı.

DARIO FO

1926 Varese yakınlarında San Giano'da doğdu.

1940 Brera Akademisinde okumak üzere Milano'ya yerleşti. Aynı yıl Politeknik Yüksekokulu'nda mimarlığa yazıldı.

1945 - 51 Eğitimini yarım bırakıp sahne tasarım çalışmaları yaptı. Bir grup arkadaşlarıyla birlikte komediler yazmaya başladı.

1951 Yeni bir varyete topluluğuna katıldı. Franca Rame ile tanıştı. "Milano'da Yedi Gün" adlı komedi de oynadı. Bir dizi radyo tiyatrosu yazdı...

1954 Franca Rame ile evlendi. Çift daha sonra tüm sanat yaşamını birlikte sürdürdü.

FRANCA RAME VE DARIO FO

1955 Parenti ve Durano ile birlikte oyun yazıp yönetti.

1956 Fo, Carlo Lizzani'nin rejisini yaptığı "Bir Tahtası Eksik" adlı filmin senaryosunu yazdı ve filmde Franca ile birlikte rol aldı.

1957-58 İkili Piccolo Teatro di Milano'da "Hırsızlar, Mankenler ve Çıplak Kadınlar" oyununu oynadı.

1960-1961 Milano Odeon Tiyatrosu'nda "Siyah ve Beyaz Gözlü İki Silahı Vardı" adlı oyunda rol aldılar.

1962-63 Fo, T.V. için "Canzonissima" adlı çok popüler eğlence programları yazdı ve Franca ile birlikte sundular. Politik olan skeçlerin bazısı sansüre uğrayınca sanatçılar protesto amacıyla programı bıraktılar. Bu nedenle T.V. ile mahkemelik oldular. Beş kez mahkemeye çıkıldı. Kırgınlık on dört yıl sürdü.

1967 Teatro Manzini'de "Atılacak Kadın" yazıldı ve sahnelendi. Kennedy'nin ölümü, Vietnam savaşı ve Amerikan toplumu üzerine yazılmış bir komediydi. Aynı yıl Sovyetlerin Çekoslovakya işgalini protesto etmek için Sovyetlerdeki tüm oyunlarını ve yazar haklarını geri çekti. Bu nedenle Sosyalist blok ülkelerinin tümü Fo oyunlarını repertuarlarından kaldırdı.

1968-69 Fo ve Rame politik görüş ayrılıkları nedeniyle gruptan ayrıldılar ve "Nuova Scena"yı kurdular.

Kurumsal tiyatrolara alternatif oluşturup tüm İtalya'da turneler yaptılar ve halk kesimine, işçilere ulaşıp, onların önünde oyunlarını sergilediler.

1969-72 Fo'nun "Kutsal Güldürü" adlı oyunu tüm İtalya'da ve yurt dışında

ün yaptı. Aynı yıl "Nuova Scena" kapatıldı ve "La Comune" adlı yeni bir topluluk oluşturuldu. 1971'de "Bir Anarşistin Kaza Sonucu Ölümü", "Hep beraber, Birlikte", "Pardon Ama O Patron Değil mi?" oyunları yazıldı.

1973-74 Allende'nin ölümünden hemen sonra "Şili Halkının Savaşı"nı oynadılar. Sassari turnesinde oyunun gösterimine engel olmak isteyen polis, Fo'yu tutukladı. Topluluk aynı yıl, "Palazzine Liberty" salonunu işgal etti. Tüm gösteriler, konserler, paneller burada gerçekleştirildi.

1975-76 "Ödenmeyecek" sahnelendi. On dört yıl aradan sonra TV'ye döndüler. İsveçli bir grup sanatçı Fo'yu Nobel'e aday gösterdi.

1977-78 "Herşey Ev, Yatak, Kilise" adlı kadın monologları ile ilk kez Franca Rame, Fo tekstlerine ortak imza attı. Franca İtalya'da TV dalında verilen IDI ödülünde yılın en iyi kadın sanatçısı seçildi.

1979 Fo oyunları elli ülkede otuz ayrı dilde oynandı. Uluslararası Berlin Festivaline katıldılar. Milano Scala Operası'nda Stravinsky'nin "Askerin Öyküsü" sahnelendi.

1980 Newyork İtalyan Tiyatro Festivaline davet edildiler. ABD vizesi alınamadı. Arthur Miller, Norman Mailer, Martin Scorzese, Ellen Stewart, Sol Yurick, Eve Marriam ve pek çok ünlü sanatçının katıldığı büyük bir gösteride sanatçıların ABD'ye giremeyişleri protesto edildi. Aynı yıl oğulları Jacopo ile Alcatraz Özgür Üniversitesi'ni kurdular. 3.600 metrekarelik ormanlık alana kurulan üniversite alternatif sanat ve tarım eğitiminin yapıldığı bir merkez oldu.

1982 "Klakson, Borazanlar ve Bırtlar" adlı terörizm üzerine bir komedi yazıldı ve oynandı. "Açık Aile" ve "Müstehçen Öyküler" yazıldı.

1983-84 "Açık Aile" sahnelendi. 18 yaşından küçüklere yasaklandı. Aynı sezon "Neredeyse Kadın; Elizabeth" yazıldı. Edinburg, Küba ve Londra'da seminer ve festivallere davet edildiler.

1985 Amerikalı yapımcı Alexander Cohen Broadway'de "Bir Anarşistin Kaza Sonucu Ölümü"nü sahneledi. Sonunda Fo ve Rame altı günlük ABD vizesi aldı.

1986 Yirmi günlük ABD turnesi yapıldı. Harward, Cambridge, Yale, New Haven, Kennedy Center, Newyork Üniversitelerinde tiyatro bölümlerinin beş günlük seminer organizasyonuna katıldılar.

1987 Fo, Amsterdam Operası'nda Rossini'nin "Sevil Berberi" operasını sergiledi. Rame, San Francisco festivaline katıldı. Fo ve Rame "Başmelekler Tilt Oynamaz" adlı oyunu American Repertory Theatre'da sahneledi.

1988 RAI 3 için programlar ürettiler. Brezilya turnesi yaptılar.

1990 Comedie Francaise'nin yöneticisi Antonie Vitez, Molier'in "Zoraki Doktor"unu sahnelemesi için Fo'yu davet etti.

1991 Moskova ve İspanya davetleri oldu.

1992 Fo ve Rame "Kadınlardan Konuşalım" adlı oyunlara imza attı. (Kahraman Kadın ve Şişman Kadın)

1993 "Biraz Daha Az Çal" 1963'de Fo'nun yazdığı oyunun değişik bir versiyonudur. İtalyan politikacılarının hırsızlıklarını anlatmak için özel fantazilere gerek duymadan, olaylar olduğu gibi yazılıp, anlatılır.

1994 "Anneciğim! Donsuzlar!" yazılıp oynandı.

1995-96 Fo, Rossini'nin "Cezayir'de Bir İtalyan Kızı"nı Pesaro'da sahneledi. Aynı oyunu Amsterdam'da da sahneledi. Franca Rame, oğulları Jacobo Fo'nun yazdığı bir kitaptan oyunlaştırdıkları tek kişilik gösterisi ile turneler yaptı. Oyunlarda gençler ve yetişkinlerin cinsel sorunları tartışıldı.

1997 "Memeli Şeytan" oyunu sahnelendi. Dario Fo, Nobel Edebiyat Ödülü'nü kazandı. Teşekkür metninde Sivas'ta yakılan 37 aydına özel bir yer verdi.

1998 Fo "Marino Serbest, Marino Masum" adlı tek kişilik gösterisi ile turneler yaptı. Oyunda gerçek bir olaydan yola çıkarak adaletin nasıl yanıltılabileceğini sergiledi.

1999 Ravenna'nın tarihini resimli bir kitap haline getirdi.
Fo'nun başlangıcından günümüze oluşturduğu tüm sahne tasarımları, kostümler, aksesuarlar, kuklalar, desenler bir sergi halinde tüm İtalya'da ve Avrupa'da dolaştı.

2000 Fo "Halk Ozanı Aziz Francesco" adlı tek kişilik gösterisi ile turneler yapmaktadır. Mitleşmiş bir din adamı olarak bilinen Francesco'nun yalın bir halk ozanı olduğunu keşfeden Fo, kilisenin sansürlediği Francesco öyküleri anlatır.

Savaş Sonrası İtalyan Tiyatrosu ve Dario Fo

İkinci Dünya Savaşı sonrasında İtalyan Tiyatrosu'nda genel anlamda yeniden yapılanma göze çarpar.

17 Mayıs 1947'de Milano Piccolo Teatro'nun kurucusu Giorgio Strehler "Sanat Tiyatrosu" anlayışıyla hem halk hem elit kesime hitap etme yolunu arar. 1950'de Genova, Torino, Trieste, Bolzano ve Catania'da yerleşik Tiyatrolar (şehir tiyatroları) kurulur. Piccolo Teatro'nun "Halk hizmeti" anlayışıyla, çalışan kesim tiyatroya çekilmek istenir. "İtalyan Halk Tiyatrosu" adıyla yeni bir tiyatro daha kurulur. Kurucusu Vittorio Gassman taşra seyircisini Roma ve Milanolu seyirciden ayırmadığını göstermek için tiyatroyu daha ekonomik ve elverişli koşullarda, bir çadırda oluşturur. 1945-60 yılları arasında Visconti "Cocteau, Williams, Miller, Goldoni, Ceco" oyunlarıyla tiyatro dünyasında yerini alır. İlerideki yıllarda Strehler repertuarını sadece Goldoni, Bertolazzi gibi Geleneksel Halk Tiyatrosuyla sınırlamayacak, Brecht uzun yıllar Piccolo Teatro'nun repertuarında kalacaktır.

"Durum" ve "Söz" tiyatrosu diye adlandırılan biçimin öncüleri Ugo Betti ve Diego Fabbri Pirandello tarzı dramaturji anlayışına egzistansiyalist bir yaklaşım bulur ve "ahlaki yargılama" yolunu seçerler. Fabbri, oyunlarında savaşın izlerini, Nazizmi, ırkçılığı işler. 1960-1968 yıllarında tiyatro tarihi önemli başarılar elde eder. Bu yıllarda İtalyan sinemasında yeni gerçekçiliğin tamamen terkedildiği görülür. Özellikle finaller, ticari versiyonlar, kolay lehçe, iyimserliğin zayıflığı, insanın ve toplumun umutsuz tablosu terkedilir.

İki film örneklersek: Fellini'nin Tatlı Hayat (LA DOLCE VİTA) filmi; Barok, büyülü, zengin ve süslü, yapmacık çevre görüntüsü ile Roma tiyatrosunun daha solunda bir ürün olarak kabul edilir. Entelektüel ve Aristokrat çevrede yaşanan ahlaki yozlaşma ve ruhsal çöküntü Fellini'nin olağanüstü düş gücü ile aktarılır.

Antonioni'nin Macera (L'AVVENTURA) filmi; insanın insana, insanın doğaya ve çevreye yabancılaşmasının öfkesi, sevgi ve şevkat eksikliği, varlığın ve yokluğun umulmadık karşılaşması üzerine katı bir teoremdir. Her iki filmde toplumsal çöküntüyü irdelediğinden döneminde karşılaştırılmıştır.

Aynı yıllarda Ionesco ve Beckett'in absürd tiyatro dramaturjisi gecikmeli olarak İtalyan tiyatrosuna girer. Beckett tiyatrosu kavrandıktan sonra daha çağdaş denemelere gidilir. Beckett'in "iletişimsizlik ve çö-

zümsüzlüğün" sentezi o yıllarda edebiyatı ve tiyatroyu oldukça etkilemiştir. Roman ve oyunlarındaki dayanağı; tekrarlanmış dilbilim enstrümanları, minimum değişimler, yer değiştirme, hiç karşılaşmamış iki yönetmenin dialoğu, monolog veya şifrelerin kullanımı, komünikasyon kavramını kötülemek amacında değil, ama kişiyi öne çıkarma eğilimleridir.

Anglosakson Tiyatrosu (Osborno, Pinter, Albee), Alman Tiyatrosu (Frisch, Weiss) naturalist bir yaklaşımla ele alınır. Giderek edebi olmaktan çıkan İtalyan Tiyatrosu diğer sanat dallarının (müzik, sinema, figüratif) desteğiyle yeni teatral biçimler kazanır. Özellikle sosyal ve politik yenilikler olur. Reji-dramaturji formasyonu yeni bir şekil kazanır. Tiyatro edebi olmaktan çıkıp görsel zenginlikle beslenir. Luigi Squarzina "var olmayan bir kapı üzerine konacak on üç karışık tez" başlığıyla ortaya çıkar ve "yazar öldü yaşasın dramaturji" sloganını destekler. Aynı dönemde yeni ve farklı bir toplumu ütopik olarak öngören Living Thetre'ın (Julian Beck ve Judith Malina) komün yaşam pratiğinden doğan vücut hareketleriyle ifade biçimi öne çıkar. Bununla birlikte Polonya'dan Grotowski (yoksul tiyatro), Danimarka'dan Barba'nın önerdiği yeni oyunculuk teknikleri ile değişik teatral deneyimler kazanılır (Özellikle Artaud'nun acımasız tiyatro modeli denenir).

Amerika'da Allen Kaprow (1959) "Happening"e yaşam verir. Kabare ya da varyetelerle avangart oyunlar sunulur. Aynı zamanda "Undengraund" tiyatrosu da küçük lokallerde, ticari çarktan uzak bir dünyada gösterilerini sunar. İtalya'da bunun uzantıları hemen göze çarpar. Carmelo Bene, Hamlet, Fausto, Pinokyo gibi klasikleri Squarzina'nın yeniden yorumlayışıyla oynar.

Mayıs 1968'de Fransız Tiyatrosu'nda hızla politize bir hareket başlar. Aynı yıl İtalya'da Ronconi ve Sanquieti'nin sahnelediği "Öfkeli Orlando", Spoleto San Nicolo kilisesinde ilk kez oynandığında yepyeni bir tiyatro alanı da doğmuş olur. Sahne ve plato ayrılığı kaldırılır, oyun alanı ve seyirci aynı seviyede tutulur. Aşırı süslü, görkemli oyunlardaki devasa tiyatro araçları, büyülü Aristo oyunlarının düşsel dünyasına yaşam verir. Bu yıllarda yerleşik tiyatrolar (şehir tiyatroları) otoritelerini yitirir. Politik tiyatronun tutucu bir enstrümanı olarak değerlendirilirler.

Tiyatroda işbirliği, eşit kazancın paylaşımı, sezonluk bir repertuar da anlaşmak ve oyunların merkezden taşraya taşınması gibi yeni anla-

yışlar benimsenir. Bu tiyatro ruhu; sadece profesyonel tiyatrolarda değil, okullarda, köy ve kasabalarda, yerel insiyatiflerin düzenlediği şenliklerde gerek oyun gerek kişisel ve kollektif ifade özgürlüğü duygusuyla, ya da halk dramaturjisi formlarının kazanımı duygusuyla sınırlı politik konuları kapsar. Halk tiyatrosunun çağdaş temsilcilerinden Eduardo De Filippo savaş sonrası olgunluk döneminde yazdığı oyunlarda savaş karşıtı görüşlerini yine mizah diliyle aktarır. De Filippo, geleneksel halk tiyatrosu özelliklerini günümüze kadar taşımış çok önemli yazar-oyuncu-yönetmendir. Onu diğerlerinden ayıran en önemli özelliği oyunlarını Napoli lehçesiyle sürdürmesidir. Ayrıca Sicilya ve Roma lehçesini, o yörelerin mimik ve jestlerini de kullanmıştır. Tiyatro da yöresel kültürlere göre, sesler, suskunluk anları, intonasyonlar, telaffuz biçimleri sıkça kullanılmıştır. De Filippo, seyircinin oyun arasına, soluklanmaya, keşfedip düşünmeye gereksinimi olduğunu hiç unutmaz. Bu da edebi yazarlıkla tiyatro yazarlığının en büyük farkıdır.

De Filippo olgunluk çağının ürünlerini sunarken kuzeyde kendisinden yirmi beş yaş daha küçük bir sanatçı ortaya çıkar. Savaş sonrası uzun bir yol kateden İtalyan tiyatrosunun aktör clown aktivitesini yeniden yaşama döndüren ve halk tiyatrosu formlarını politik tiyatroya taşıyan en önemli kişisi Dario Fo, işte bu kuzeyli sanatçıdır. Tiyatro dünyasına 1952-53 yıllarında profesyonel olarak girer. Milano'da mimarlık eğitimi görür. 1953'de kabare çalışmalarını sürdürür ve Parenti ve Durano ile birlikte oyun sahneler. Bir süre sinemayla uğraşır. 1959-67 yıllarında Commedia Dell' Arte tekniği ile oyunlar yazar ve yönetir. Eşi ve meslektaşı Franca Rame ile 1968'de Nuovo Scena (Yeni Sahne)yi kurar.

Bu tarihten sonra "Tiyatro halk için, halkın içinde yapılır" anlayışını benimser. Sadece salonlarda oynamakla kalmaz. Tüm İtalya'yı dolaşır, çadırlarda, meydanlarda, sokaklarda, fabrikalarda oyunlarını oynar. 1969'da sahnelediği tek kişilik oyunları yirmi yıl boyunca değişik sürelerde oynar. Kutsal Güldürü adlı oyun da ortaçağ saz şairlerinin üslubunda geleneksel öyküler anlatılır, bu arada yepyeni bir yöntem dener. "Il Grammelot" farklı sesler ve jestlerle öykü anlatma biçimidir. Çeşitli dialektleri harmanlamış ve anlamı olmayan bir söz yığınına dönüştürmüştür. Amacı sesin müziğini yakalamak ve jestlerle birlikte anlatımı güçlü kılmaktır. Dario Fo dramaturjisi, modern çağın içinde geleneksel tiyatronun en saf mirası olarak karşımıza çıkar.

Fo dramaturjisi mükemmel bir anlatım yakalamış ve parodi yeteneğini gelişirmiştir. Fo rejisinde, kişileri oyunlaştırırken epik çözümlemeyle anlatım denenir. Kişi taklitçiğinden uzak durulur. Buna karşı kişiler yalın bir şekilde sunulur.
Eleştiri dikkate alınır ve sürekli anlatım yolu seçilir. Oyun sahnelenirken Groteks anlatımı seçmek yerine, durum komedisi ortaya çıkarılır. Yorum getirirken karikatürize oyunculukla değil, komiğin davranışını saptamak üzere bir tartışma ve çatışma yaratılır.
Fo ve Rame'nin oyunlarının konusunu yaşanan gerçekler oluşturur. Yaşamdan seçilen durum öylesi abartılı bir biçimdedir ki, bu sahneye taşınırken alabildiğine gerçekçi ve yalın davranılır. Dekor kullanmadan oynadıkları oyunları da vardır. Bunun özel bir seçimden kaynaklandığı söylenemez.
Oynayacakları mekanın durumu dekor kullanımını belirler. Ancak aşırı dekor, kostüm, makyajı da dener, groteks sahne düzenine dayanan bazı politik oyunlarında da seyirciyi sürekli şaşırtarak diri tutmayı başarırlar. Bazı oyunlarındaki (politik taşlamalar) durumlar sahnede clown tarzı öğelerle beslenip bütünlenir (Atılacak Kadın).
Fo, politik tiyatro yapmak için sadece içeriğin yetmediğini aynı zamanda gerekli ve önemli olan yolun, devamlı üretmek, özenli hazırlanmak ve bunları yaygınlaştırmaktan geçtiğini gösterir. Fo ve Rame tiyatrosu "dialektik-alternatif" tiyatro tartışmasıyla İtalyan tiyatrosunda önemli bir yer tutar.
Oyunları yetmişin üzerinde ülkede oynanmaktadır.

Kahraman Kadın

Tek Perde

Kişiler

(Sahneye çıkış sırasına göre)

Carla
(Anne)

Yoldan geçenler

Adam

Antonio
(Birinci esrarkeş)

Solgun Kız

İşportacı
(Vu Cumpra: Genellikle Arap ya da Afrika kökenliler)

Kör

Sağır ve Dilsiz

Colombia
(Esrar satıcısı)

Komiser

Birinci polis

İkinci polis

İkinci esrarkeş

Maria

Serseri

Kanun kaçakları

SAHNE DEKORU

Akşam vakti, saat on dokuz civarı. Yağmur ve sis; yağmur aralıklı yağıyor. Bir parkın orta yerindeyiz. Sahnenin solunda, yaprakları dökülmüş bir ağaç; ağacın altında bir bank. Sahnenin sağında bir tezgah. Büyük bir şemsiye tezgahın üstünü örtüyor. Tezgahta, tatlılar, video kasetler, gerçek ve sahte dijital telefonlar, radyo, televizyon, çeşitli kutular, kadın peruğu, prezervatif kutuları gibi değişik mallar bulunmaktadır. Tezgahın gerisinde, kullanılmış giysilerin asıldığı bir askılık. Şemsiyeden sarkan bir lamba sahneyi aydınlatıyor. Tezgahın yanında iki tahure ve bir odun sobası. Perde açıldığında satıcı kadın Carla'yı görüyoruz. Şemsiyenin altında yağmurdan korunan ve mikrofondan bağırarak malının reklamını yapan elli yaşlarında bir kadın. Üzerinde yağmurluk ve bir şapka var. Sahne ortasında, geride, kapalı bir gazete bayii. Bir köşede kadına ait hurda bir kamyonet vardır. Yağmurluklu ve şemsiyeli insanlar gelip geçer.

Fonda araba, korna, müzik sesleri.

CARLA: Teypler, kasetler, sessiz film kasetleri, sessiz ama orijinal dilinde... Başkalığınızın farkedilmesi için taklit cep telefonları. "Alo? Evet, buradan geçiyordum... cep telefonumla birlikte... küçük dağları ben yarattım..." özel kampanya! Prezervatifler... yıka yıka kullan!.. Bakmaz mıydınız? *(Gelip geçen kadın ve erkekler)* Hepsinin içi geçmiş... Bir rüzgâr eksikti... Hava ne kadar da soğudu. *(Yalnız kalınca radyoyu açar, radyoda reklamlar ve değişik haberler vardır. Radyoyu dinlerken, mallarını tezgâhın altından çıkardığı bir kutuya doldurur.)*

E. SPİKER: Doğru yanıt verirseniz otuz milyonun sahibi olacaksınız!

2. E. SPİKER: AIDS hastaları birkaç ay içinde on bin kişiyi

bulacak. Bu durumda Avrupa ikinciliğimizi koruyoruz.

CARLA: Haydi İtalya.

E. SPİKER: Başbakan AIDS Kurultayı'na katıldı. Partisinin ve hükümetin sağlıklı olduğunu söyledi. Üç yıl önce ölen Parti Sekreteri hariç tabii. Ama kimse bunu Başbakan'a söylemeye cesaret edemiyor.

(Bir delikanlı işporta tezgâhına yanaşır)

DELİKANLI: Şu kaseti verir misin? Ne kadar?

CARLA: Otuz bin. *(Delikanlı öder ve gider)* Saat kaç oldu, kimse yok. Hiç kimse gelmiyor.

CARLA: *(Teybe bir kaset koyar ve Beatles'ların Elenor Rıgby şarkısını söylemeye başlar)* "Ah, look at all the lonely people Elenor Rıgby Pichs up the rice in the chuch where a wedding has been, Lives in a dream... waits at the window..." Liverpool'a gittiğimde bunu çok daha güzel söyleyeceğim!

(Yorgun başını tezgâha yaslar, gözlerini kapar, müzik devam eder. Bir grup insan geçer. Aralarından bir adam tezgâha yaklaşır, bir video kaset seçer, uyuklayan kadına yaklaşarak onu dürter.)

ADAM: Signora, signora... Hasta mısınız?

(SAHNEDE GÖK GÜRLEMESİ VE ŞİMŞEKLERLE BİRLİKTE IŞIK DEĞİŞİR)

CARLA: *(Aniden uyanır)* Ah, affedersiniz... Uyuya kalmışım. İyi ki uyandırdınız... Yoksa tezgâhı da beni de soyarlardı.

ADAM: *(Video kaseti gösterir)* Ne kadar?

CARLA: Otuz bin... *(Adam ücreti öder ve gider)* Video kasetler, işitme özürlüler için altyazılı porno filmler. *(Az önceki grubun içinden esrarkeş bir genç gelir)* Japon prezervatifleri... AB standartlarında üretilmiştir... *(Esrarkeş yaklaşır)* Sen de kimsin? Seninle tanışıyor muyuz? Ne istiyorsun?..

ESRARKEŞ: *(Bir alarm çalmaya başlar. Oğlanın konuşması zor işitilir)* Valide-i müptala sen misin?

CARLA: Kimim ben? Tekrar et...

ESRARKEŞ: Valide-i müptala.

CARLA: "Müptela" cahil. "A", "E" olacak! Evet benim... Bir şey mi getirdin?

ESRARKEŞ: Hayır... ben...

CARLA: Eğer anladığım şeyi arıyorsan, yanlış kapı çaldın. Ondan bende yok. Ama sana rakamları elle yazılı taklit cep telefonu verebilirim! Müthiş hava atarsın! Kim yoladı seni? Herkes toz olmuş, onlarla ilgili ne biliyorsun? Yoksa birkaçını yakaladılar mı? *(Yağmur artar)* Gel şunun altına... yağmuru farketmiyor musun? Seni daha önce buralarda görmedim... Bana gelmeni kim söyledi?

ESRARKEŞ: Yardımına ihtiyacım var... Kötüyüm, bir parça bile mal bulamadım. Param var... Para kazandım... O aşağılık herif, anlaştığımız miktarın yüzde onunu verdi. O bile malı almama yeterdi ama bir kırıntı bile bulamadım.

CARLA: Anlıyorum, bugün belediyenin temizleme aracı geçmiş olabilir... Tüm tozları dağıtmıştır..

ESRARKEŞ: Bana bir el ver...

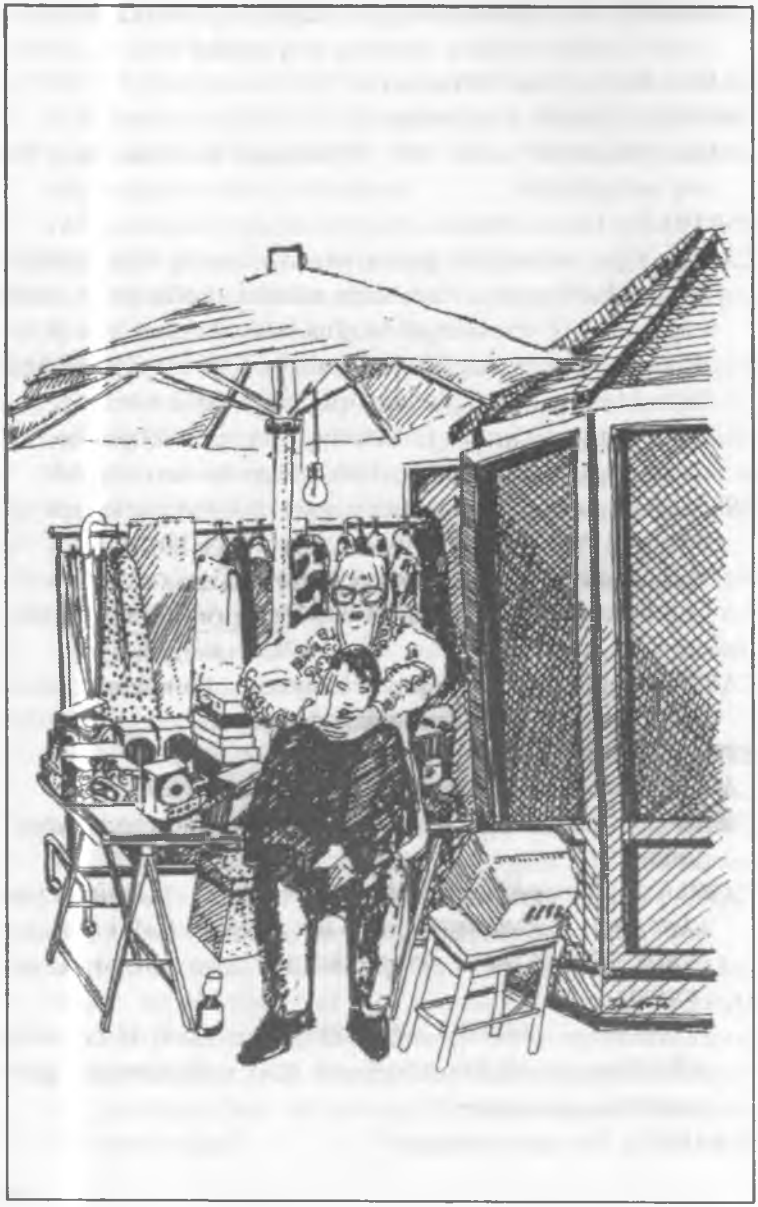
CARLA: Hayır... Kimseye ayıracak zamanım yok.

ESRARKEŞ: Bana "Eğer yıldızıyla barışıksa herşeyi yapar" dediler.

CARLA: Bugün yıldızım berbat... Git haydi... *(Delikanlı birkaç adım uzaklaşır... Bir an sessizlik)* Gel buraya... Otur... "Bana bir el ver" dedin. Ben sana iki elimi vereceğim.

(Delikanlıyı oturtur, arkasına geçer. Ellerini başında dolaştırmaya başlar. Yüzünün tüm noktalarında parmaklarını dolaştırır.)

ESRARKEŞ: Ne yapıyorsunuz?

CARLA: Hiç... Sosyal hizmet... Gırtlağını sıkıyorum. Sakin ol... Bırakta saçlarını toplayayım... Rita Hayword'a benziyorsun... Gevşe... Bir hipnotizma seansı yapalım... İşte, tırnağımla burayı sıkıştırıyorum. *(Delikanlının kulağında bir noktayı gösterir.)* Burada alışkanlıklarımızın merkezi noktaları var... Tıpkı akupunktur yapar gibi... Az sonra vücuduna bir sıcaklık yayılacak... Adın neydi?

ESRARKEŞ: Antonio.

CARLA: Gevşe... Antonio... Benim ilk çıktığım çocuğun yani ilk aşkımın adı da Antonio idi... Meşhur fıkrayı bilir misin?.. Hani kadın kendini çimenlere sereserpe bırakarak "Benim neyimi istersen al" demiş, adam da kızın motosikletine atladığı gibi gitmiş. Bana da aşağı yukarı aynı şey oldu! Erkeklerle iyi başladım. İşte... Seans bitti! Nasılsın? Ayağa kalk... Bir iki adım at... Daha iyi değil misin?

ESRARKEŞ: Evet... Daha iyiyim... *(Banka oturur)*

CARLA: Gördün mü? *(Kendi kendine)* Hipnotizmanın nimeti. Hayatta hiçbir şey yapmayı beceremedim, ama bu şekilde felçlileri bile iyileştiriyorum artık. *(Eski bir yağmurluğu uzatır.)* Al şu pardösüyü... Geri getirirsin değil mi?

ESRARKEŞ: Elbette.

CARLA: Yavrumu görür gibiyim... Kaç yaşındasın?

ESRARKEŞ: Yirmi bir...

CARLA: Yirmi bir... Tanrı cezalarını versin... *(Sahne önüne gelir... Gökyüzüne doğru bakar ve konuşmaya başlar.)* Hey sen, çok bilmiş, dinle beni... *(Bir gök gürültüsü işitilir.)* Evet... sana söylüyorum! Günüm bitmek üzere... Şunu bir saat sonra, yani ben gittikten sonra yollaman çok mu zor olurdu sanki? Niye böyle yapıyorsun? Benim aptal analık duygularımı yeniden alevlendirmek için mi? *(Bir gök gürültüsü daha)* Ha, öyle mi? Cennetlik bir azi-

ze olmak niyetinde değilim. Meryem ananın ya da bilmem kimin kızı olmak da değil...

CARLA: *(Konuşmaya ara verir.)* Yağmur durdu. *(Şemsiyeyi kapatır.)* Tanrı'nın cezaları, niye gelen yok? Böylesi hiç başıma gelmedi... *(Cebinden telefonu çıkarır ve bir numara çevirir.)* Bakalım onları oyun salonunda bulabilir miyim?

ESRARKEŞ: Bu uyduruk zımbırtıyı sen de kullanıyor musun?

CARLA: Ne uyduruğu, bu gerçek, bu üç küsur milyonluk bir parça... Ben de hem gerçek hem taklitleri var... Ben de numara bol... Yukardakiyle rekabet halindeyiz... *(Bir gökgürültüsü)* Hayır, burada kimse yok... *(Bir gök gürültüsü daha).*

ESRARKEŞ: Valide-i müptela. Eğer seninle olsaydım. Belki bu alışkanlığımdan kurtarırdın beni... Sadece altı yıldır kullanıyorum.

CARLA: Doğrusunu söylemek gerekirse, uyuşturucuya bibereon emerken başlamışsın... "Kurtulmak" mı dedin? Bu lafları daha öncede duymuştum...

ESRARKEŞ: Beni istemiyor musun? Beni yanına alırsan sana para veririm, param var... Yani para bulabilirim...

CARLA: Nasıl bulacağını tahmin edebiliyorum...

ESRARKEŞ: *(Sinirli)* Yalvarırım seninle kalayım... Beni evine götür! Şimdi!

CARLA: *(Hafif gülümseyerek)* Evime mi? Bir bilsen... Antonio... Boşver...

ESRARKEŞ: *(Şiddetle vurur.)* Ya beni evine götürürsün, ya da telefonunu alırım... *(Üzerine saldırıp telefonu elinden alır.)*

CARLA: *(Cebinden bir tabanca çıkarır ve delikanlının alnına dayar)* Bırak o telefonu yoksa gebertirim...

ESRARKEŞ: *(Ellerini kaldırıp, korkuyla geriler.)* Hayır! *(Telefonu uzatır.)*

CARLA: Ellerini kaldırıp başına koy... Yüzünü ağaca daya ve kımıldama! Otur! *(Delikanlı dediğini yapar, sırtını seyirciye dönerek banka oturur.)* Dur, yoksa beyinciğinle alnının arasında gizli bir geçit açarım. Nasılsa kimse aramaz seni... Bak şu piçe sen! *(Kıçına bir tekme vurur.)* Bedava masaj yapıyorum... Bir de yağmurluk hediye ediyorum. Ve bu Tanrı'nın cezası da telefonumu çalmaya çalışıyor... *(Yoldan geçen hoparlörden gelen ses)*

ADAMIN SESİ: Dikkat dikkat. Bu akşam yirmi birde Pallalido'da, Hıristiyan kilisesinin büyük mitingi. Konu: Tanrı'nın varlığı, Tanrı'nın birliği...

CARLA: Biliyoruz, lütfen mesai saatlerinde telefonla haber verin... *(Şimşekler ve gök gürültüsü)* Ah, orada mıydın? Ne yapıyorsun çok bilmiş? İtirazın mı var? Çok mu abarttım? Ah, peki ben silahımı çekmeseydim sen ne yapacaktın? Adaletli bir bakışınla çocuğu felç mi edecektin? Yooo, seni tanıyorum... Beni usulca temizlemesine izin verir ve belki de arkamdan bir kahkaha atardın. *(Antonio cebinden bazı haplar ve kullanılmış bir enjektör çıkarır ve uyuşturucu yerine geçen ilacını hazırlamaya koyulur.)* Antonio, yapma... Bırak o hapları... Kendini öldüreceksin... Yapma... *(Gökyüzüne bağırarak)* Bak ne yapıyor! Durdur onu! Durdur onu! Bir kerecik olsun mucizeni göster bana! Ah, istatistiki ortalamayı bozmamak için müdahale etmezsin tabii... Günde üç ölü... Resmi istatistik bu. *(Antonio'ya)* Antonio... *(Aynı anda sahnenin iki ucunda aydınlatılan bir ışıkta iki delikanlı, Antonio'yla aynı hareketleri yapar. Carla, perişan bir halde bir ona, bir diğerine bakar.)* Ah... İşte ortalama için gerekli diğerleri...

CARLA: Nereden çıktı bunlar... Fare gibiler... Bir görünüp bir yok oluyorlar... *(Yukarıya)* Gönder onları! *(Gençlere)* Defolun! *(Yukarıya)* Yeter! Fena oldum... Bakamıyo-

rum... Bakamadığımı biliyorsun! *(Antonio iğneyi koluna ya da eline batırır. Oğlanlar da aynı şeyi yaparlar. Uzaktan motor gürültüleri duyulur, şimşekler çakar... Gelip, geçen çeşitli insanların arasından bir kız Carla'nın dikkatini çeker. İki esrarkeş kaybolur, Antonio eski yerinde oturmaktadır. Carla yine satış için bağırmaya başlar.)* Video kasetler, porno çizgi filmler... Pamuk prenses var... *(Sahneye bir işportacı girer. Boynunda asılı tezgâhı ile satış yapmaktadır.)*

İŞPORTACI: Sigaralar, çakmaklar...

CARLA: Marketçi sende tam gelip önümde tezgâh açtın, rekabette miyiz? Bunca yer bolluğu dururken niye burası? Hadi vaylan... Dur, önce bir çakmak alayım senden... Ne kadar? Ne... Bine ben satıyorum, senden de bine mi alacağım? Oh, amma ticaret yapıyorum ha!.. İsterik pamuk prensesle düzücü yedi cüceler, pezevenklik eden prens de cabası. İşte son numara: Kızböceklerini beceren Peter Pan! Gerçek soygunlar yapmak için "sahte" tabancalar!

(Yeni gelen biraz yalpalayarak yürür sarhoş gibidir. Carla'ya çarpar.)

KIZ: Ay, afedersiniz. Bana ne oldu bilmiyorum.

CARLA: Kahretsin! Dikkat etsenize sarhoş musunuz?

KIZ: Afedersiniz, ben hangi koğuştayım şimdi?

CARLA: Koğuş mu? Nerede olduğunu sanıyorsun? Kimsin sen?

KIZ: Neredeyim? Yaptınız mı? Bitti mi? Uyanık mıyım? Uyuyor muyum? Anestezinin etkisinde miyim?

CARLA: *(Yukarıya)* Bu da kim şimdi? Bir zombi mi yoksa?

KIZ: Üşüyorum.

CARLA: Tabii. Hava çok soğuk... *(Sobayı gösterir.)* Isın şurada... *(Kız inler)* Neyin var? Hasta mısın? Şakanın sırası değil... Burada mı gebermek istiyorsun? Git benim dük-

kanımdan uzakta geber.

(Sahneye beyaz bastonlu bir kör girer. Aynı anda bir çocuk arabasını itekleyen bir kadın gelir. Arabada bir de müzik çalan büyük bir radyo varır. Diğer taraftan sahneye giren bir adam kadına şiddetli bir tokat atar ve kadın kaçar. Adam arabayı yakalar ve dışarı çıkarmaya çalışır. O sırada bir başka kadın onu durdurur, yüzüne şiddetle vurur, çocuk arabasını ele geçirir ve kaçar. Esrarkeş Antonio olanları umursamadan sahneden çıkar.)

CARLA: *(Yukarıya)* Bu da ne? Hangi sahne bu? Ne biçim senaryolar doluyorsun ayaklarıma? Biliyor musun, tek yaratan ve yanılmaz güç yerine, senarist ya da film yönetmeni olsaydın, bana gösterdiğin şu sahnelerdeki kişi ve öykülerle çoktan iflas ederdin. Televizyonda bile iş bulamazdın. Birinci kanal tamamen sana ait olsa bile. *(Gök gürültüsü)* Bu da ne, gülüyor musun?

KIZ: Afedersin, kiminle konuşuyorsun?

CARLA: Hiç, ağacın tepesinde oturan bir arkadaşımla.

KIZ: Ağacın tepesinde mi oturuyor?

CARLA: Evet, büyük bir şehrin tarzanı.

KIZ: Ne tarzanı... sanki Tanrı'yla konuşuyormuşsun gibi geldi bana...

CARLA: Ohoo.. Senden de hiçbir şey kaçmıyor... Evet Tanrı'yla konuşuyordum... Biraz laflıyorduk. Zavallıcık oğluyla tartışdığı günden beri yapayalnız kaldı.

KIZ: Küfretme lütfen! Çok günah!

CARLA: Küfreden kim! Deli misin sen? Tutkulu bir müminin renkli ifadeleri bunlar.

KIZ: Ne mümini!.. Sen hiçbir şeye, kimseye inanmıyorsun.

CARLA: Hayır, hayır inanıyorum... Ama ne yazık ki burada yok... *(Gök gürler)* Varsa da bile bizim konuşmalarımız onu hiç ilgilendirmiyor... Umutsuzluklarımız... Yoksul

öykülerimiz.. O "Cesur ve Güzel"den hoşlanır. Bayılır! O ve bir de Cumhurbaşkanı. *(Gök gürler)* Abartma! Hep abartılı oynarsın!

KIZ: Yeter! Seni dinlemek istemiyorum. *(Banka oturur.)*

CARLA: Umurumdaydı sanki! *(İnsanlar geçer, bir adam tezgâha yaklaşır, sağır ve dilsizdir.)*

CARLA: Video kasetler... A serisinden tüm futbol maçları, penaltı atışları, maçlarda acımasızca linç edilenlerin ve ağır yaralıların sıcağı sıcağına ilk görüntüleri! Yerli ve yabancı prezervatifler... *(Sağır dilsizi farkeder, onu beklediği satıcı sanır.)* Ah, nihayet! Mal temiz mi? Ne kadar? Nasıl olmaz... *(Sağır dilsiz hareketlerle kendini anlatır. Carla da aynı şekilde işaretlerle cevaplar)* Ah siz satın almaya geldiniz... Buyrun... Ne istersiniz? Prezervatif mi? *(Adam işaretle devam eder)* Anladım! Şeklini çizmeye gerek yok! Her tipten var... Eldiven gibi olanı bile... Japon malı, bakın... bu özeldir... çok esnek.. Dayanıklı... Çocuklarınız var mı? İyi, isterseniz üç beş defa kullanın, yıkayın. *(Adam çamaşır makinesi işareti yapar)*
Hayır, hayır, makinede değil elde birkaç kez çalkalayın... Sonra oğlunuza hediye edin, o da sapan yapsın. *(Sağır dilsizin tepkisi karşısında.)* Yaa, siz savaşa ve silahlara karşı mısınız? Bravo, o halde, çocuğunuza verin o da içine üflesin... Böylece oğlunuzun alkol kontrolünü yaparsınız. Deneyin.. Alın hepsini deneyin.. Bir de Cartier imzalı olanı var... Onu geçirdiğinizde konuşur ve bağırır... "Ah olamaz! Buna dayanamam! Bir kral kullanıyor beni..."

KIZ: Bana bak... Konuşma tarzın ve hareketlerin midemi bulandırıyor.

CARLA: Kus o halde, böylece çenen meşgul olur... *(Adama)* Siz buyrun *(Dipteki gazete kulübesini gösterir.)* Burası özel bir bölmedir... İçerde porno dergilerde var... Çevi-

rin sayfalarını. Hazır olunca da geçirin onu... *(Sağır dilsiz hareketler yapar.)* Hayır, hayır ben yardım edemiyorum... Beni tiksindiriyor!.. *(Kıza)* Sen yardım eder misin, soluk beniz?

KIZ: *(Kızgın)* Lütfen!

CARLA: Hayır, kız da yardım etmiyor... Çabuk olun dükkanı kapatacağım. *(Müşteri kenara çekilir.)*

KIZ: Bu civardaki çocuklara iyi örnek oluyorsun. Onlar senin çocukların olsaydı ne yapardın, merak ediyorum.

CARLA: *(Malları toplamaya devam eder.)* Bir o eksikti! Sağol, kendi çocuklarım bana yetiyordu.

KIZ: Niçin "yetiyordu" diyorsun? Artık yoklar mı?

CARLA: Yok, artık yoklar... öldüler... İki oğlumda perişan bir halde öldü. Ölüm nedenleri bir tabanca kurşunu ya da gece diskodan dönerken yaptıkları araba kazası değildi. Hayır, eroin ve AIDS mahvetti onları.

KIZ: İkisini de mi?

CARLA: Evet. Evdeki böylesi iki örnekten sonra... İnsan kendi kendine "göreceksin üçüncüsü çok iyi bir kız olacak, eh kilisede eğitildi" diyor. Oysa "köklü gelenekler" lafı yalan değil... O da uyuşturucuya alıştı... Şimdilik mucize eseri yaşıyor...

KIZ: Afedersin, neden sana "Valide-i müptela" diyorlar?

CARLA: Çünkü kısa süre öncesine kadar edebiyat hocasıydım ben... *(Tezgâhı gösterir.)* Kariyer yaptım. Çocuklarımda beni böyle çağırırlardı. Onları düşündüğümde gözümün önüne gelen, beynimden geçen ilk şeyler şiddet, hapishaneler, hastahaneler... ve cenaze törenleri oluyor. Hikayeyi tatlandırmak için bir şekere ne dersin? Tatsız, renksiz ve yağsız. Çok iğrenç... Yirmi yedi ay karında taşınan üç çocuk... Şiddetli kusmalarla geçen hamilelikler... Üçünü de sezeryanla doğurdum. Kendi kendime diyorum ki; "eğer önceden böyle olacağını bilseydim,

karnıma bir fermuar taktırırdım... Aç kapa..." Doğuyor! Doğuyor! Cırt! Aç! Biri çıktı! Cırt! Kapat!

KIZ: Bağışla, bu bana pek eğlenceli gelmedi.

CARLA: Bana ne... Seninle konuşmuyorum ki... İçimdeki yalnızlığımla konuşuyorum. Dinlemek istemiyorsan, çek git! Onları besledim, kul köle oldum, saçımı süpürge ettim; onlar ise yaşayan birer ölü oldular! Evimi soydular... Talan ettiler... Bu daha hiç kalır... Herkese borçlandırdılar. Bu da hiç kalır. Beni dövdüler... Tekme tokat! Çocuklarım beni öldüresiye dövdüler. "Sevgiye, şefkate, ilgiye ihtiyaçları var" diyordum kendime... Onlarsa beni dövüyorlardı. Zombiler getirmişim dünyaya. Şimdi kuyruğu sıkışmış kedi gibi hayıflanıyorum işte... Nerede hata yaptım? Ve nasıl? Ve neden? Kahretsin! *(Tezgah altından bir içki şişesi ve bardak çıkarıp doldurur.)* Tefecilik yapan bir komşum var... Kocası pezevengin, hırsızın, piçin teki... Bir oğulları var ki efendinin efendisi! Hindistan'da gönüllü doktor. Yirmi altı yaşında. Cüzzama yakalanmış! Biraz ister misin? *(Bardağı kıza uzatır.)*

KIZ: Hayır, sağol...

CARLA: Ne o? Tiksiniyor musun? Daha geçen gün tahlil yaptırdım... AIDS taşımıyorum. Tahlil sonuçları negatif... Karakterim de, iç iç, hava soğuk... *(Kız içer.)* Tahlil yaptırdığım ve mikrop taşımadığım doğru değil... *(Bardağı geri alır.)* Taşıyıcı olma olasılığım yüzde yetmiş... *(Kız tiksinerek tükürür.)* İlk gördüğün kişiye inanmamayı öğrenirsin böylece... Salak... şaka... şaka... *(İçki doldurur.)* Taşıyıcı değilim, AIDS'liyim! Şaka... şaka... *(Bardağı atıp, bir başkasını alır.)* Hem artık öpüşmek bile tehlikeli! *(Kıza)* Anladın mı hikayemi? Yukardakinin işi bunlar! Mantık dışı, saçma sapan şeyler... Tuhaflıklar yaratmaya bayılır... Çok hoşlanır... *(Yukarıya)* Hey! İki çocuk yetmedi mi sana... Anna'yı da mahvettin! Anna'yı da!

KIZ: Anna kim?

CARLA: Kızım... İki dakika önce anlattım ya. Biraz dikkatini ver! Yirmi yaşında... Onu evde bağlı tutuyorum. Uyuşturucuyu ben kendim enjekte ediyorum...

KIZ: Sen mi enjekte ediyorsun?

CARLA: Tabii, ben olmasam o mikrop kapabilir, üstelik önüne gelenle yatar... İşte kendimi tanıttım. Bu benim ailem. Hıristiyan ailesi. Güzel değil mi? Ama Anna'yı yatağa bağlıyarak, Liverpool'u kendi evimde gerçekleştirdim.

KIZ: Liverpool mu?

CARLA: Sen de hiçbir şey bilmiyorsun! Nerede yaşıyorsun Tanrı aşkına? Bütün gazeteler yazdı... Televizyonlarda da sözettiler! Liverpool'da bir deney yapıyorlar... Bak, işte şu dergide yazıyor... "Bağımlıya, şırınga dahil, kontrollü ve neredeyse bedava dağıtım..." Bir yıldır aşırı dozdan ölen olmamış, oysa bizde günde üç kişi ölüyor. AIDS taşıyıcıları ise; altmış uyuşturucu bağımlısında bir kişi... Bu oran bizde ise yaklaşık yüzde yetmiş. Para biriktirir biriktirmez kızımı götüreceğim... Bu projeyi devam ettirmeye kararlıyım... İşimi bozmaya kalkışırlarsa vururum... *(Cebinden tabanca çıkatıp kıza doğrultur.)*

KIZ: Dur, ne yapıyorsun? Dur! *(Tezgahtan herhangi bir şey alıp tabancaya doğru fırlatır. O sırada sahneye giren sağır dilsiz müşteriye doğru tabanca ateş alır. Adam sallanarak göğsünü tutar.)*

CARLA: Salak şey, müşterimi vurdum! *(Müşteriye döner)* Sakin olun... Bir şey olmadı... Bak, kireç gibi bembeyaz kesildi... *(Koşup içki şişesini alır.)* Korktunuz değil mi?.. Alın, bir yudum için... Orijinal Fransız konyağı... Napoli'de imal ediyorlar. Hepsini denediniz mi? Yo, sadece yirmi tanesini. Güven başka şey tabii... Seçtiniz mi? Kaç tane alıyorsunuz? Hepsini mi? Herhalde hepsini kendi-

niz kullanmayacaksınız? Orada üç yüz yirmi adet var... Prezervatifle mi intihar etmek istiyorsunuz? Ne iş yaparsınız? Sağır ve dilsizler için masajlı bir sauna işletiyorsunuz demek ki... Anlıyorum... Hepsi 400 bin ediyor... İndirimli fiyat... Yanında naylon kadın peruğu ve bir çift kilotlu çorap hediye ediyoruz. Saunada sağırlar arasında travesticilik oynatırsınız artık. Çok eğlenceli olur. *(Kıza döner.)* Soluk benizli, neden sauna yöneticisine seni arabasıyla götürmesini söylemiyorsun? Böylece ayak altından çekilirsin, belki de kaputların esnekliğini denemesine yardımcı olursun.

KIZ: *(Sinirli)* Lütfen! *(Sağır dilsiz parayı öder.)*

(Komando giysili adamlar koşarak geçerler. Tabanca sesleri duyulur. Carla tezgâhın altına saklanır. Kız yere düşer.)

CARLA: Aman Tanrım! Sırplar ve Hırvatlar buraya kadar gelmişler, yarın tezgâhın çevresine bir siper kazdıracağım! *(Kıza yaklaşır, ayağa kalkmasına yardım eder.)* Neyin var! Ne yaptılar sana?

KIZ: *(Kendine gelir)* Burada ne işim var?.. Neredeyim? Kürtaj burada mı yapılıyor?

CARLA: Ne demezsin!.. Burası doğum kliniğinin şubesi... Hep kuyruk vardır... Kimse de itiraz etmez! Şipşak kürtaj yaparız.. Ayakta... Bisiklet pompasıyla. *(Kendi kendine.)* Tam zıvanadan çıkmış bu yahu!..

(Cılız bir ışık Antonio'yu aydınlatır. Antonio, ellerini önüne kavuşturarak duran bir adamla konuşmaktadır. Adam Colombia'dır.)

CARLA: Antonio... Kiminle konuşuyorsun? *(Satıcıyı tanır.)* Ha, Colombia'ymış! Nihayet! Sabahtan beri seni bekliyordum... Malı getirdin mi?.. Temiz mi mal? Kaç para?.. Göster bakayım... *(Dokunur dokunmaz Colombia yere yuvarlanır.)* Kahretsin... bu ne? *(Esrarkeş yerde yatan*

adama yaklaşır...)

ESRARKEŞ: Vurdular onu! Karnına ateş ettiler. Bağırsakları dışarıda... görmüyor musun?

CARLA: Bakayım...

ESRARKEŞ: İşi bitik... Günün birinde onu temizleyeceklerinden emindim...

CARLA: *(Yerde yatan adama yaklaşarak.)* Colombia, beni duyuyor musun?.. Nereye gizledin?.. Söyle... Söz, sonra ambulans çağıracağım sana... *(Ceplerini karıştırır)* Ceplerinde birşey yok...

ESRARKEŞ: Kemerde... Çoğunluk orada saklar... Kemerinin tokasında.

KIZ: Ne yapıyorsunuz? Hemen ilk yardımı arayın...

CARLA: Bana bak, canımı sıkma, yoksa pataklarım seni... Yok, yok... burada da yok... *(Kız cep telefonu alır, bir numara çevirir.)* Colombia uyan!.. Kapsül içinde kıçına soktuğunu söyleme sakın... Hey, Antonio... Bir bak bakalım...

ESRARKEŞ: Ben mi?.. Yok canım!

KIZ: *(Telefonda)* Evet, batı girişi...

CARLA: Hey sen, telefonumla ne yapıyorsun öyle? Pislik! Kimi aradın?

KIZ: Polisi aradım...

CARLA: Kahrolasıca seni! İşimize taş koyuyor. Öteki dünyayı sayıklıyor ve sonra bu dünyanın polisini arıyor, piç kurusu!

KIZ: Piç sensin! Zavallının bağırsakları dışarı fırlamış görmüyor musun?

CARLA: Paketler çıksaydı keşke... *(Kuvvetlice sarsar.)* Nereye sakladın onları?.. Kahrolası! Söyleyecek misin?

(Komiser sahneye girer. Peşinde iki polis.)

KOMİSER: Kımıldamayın! Açılın! Polis!

CARLA: Nasıl olur? Daha yeni aradı sizi, hemen geliverdiniz.

Acil yardım dedikleri bu olsa gerek...

KOMİSER: Adamın üstünde ne yapıyorsunuz?

CARLA: Hiç... Ayıltmaya çalışıyordum...

KOMİSER: Pantolonunu indirerek mi ayıltıyorsunuz?

CARLA: Şey evet... Kemer sıkıyordu da... Gördünüz mü komiser... Burası... Karnı biraz dışarı fışkırmış...

KOMİSER: Çekil! *(Bir polisin yardımıyla Colombia'yı kaldırır ve banka yatırır)* Komiser olduğumu nereden biliyorsun? Tanışıyor muyuz?

CARLA: Tanışmak da ne demek... Yoksa bilmemezlikten mi geliyorsunuz? Beni en az on kere durdurup aradınız... Hepsinde de temiz çıktım!

KOMİSER: Ha, sen Valide-i müptela'sın... Malı bulmak için soyuyordun değil mi?

CARLA: *(Antonio'ya)* İşte bak... Sen yardım için, kendini feda edersin, onlar seni suçlar!..

KOMİSER: Kısa kes, üstünde bulduğun malı da iade et bakalım...

CARLA: Ne malı yahu... Bu orospu çocuğunun üstünde hiç mal çıkar mı?

KOMİSER: Temiz olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?

CARLA: Çünkü... Kazara... Elim kaydı... Hem bugün tüm şehirde bir gram bile eroin bulunamıyor.

KOMİSER: Demek sen de biliyorsun. *(Colombia'nın peruğunu kaldırır. Mal paketleri düşer.)* Şuna bak... Sürpriz!

CARLA: Kahrolası... Peruğun altındaymış! *(Bir paket almaya çalışır.)* Nasıl bir malmış bakabilir miyim?

KOMİSER: Çek ellerini! *(Bütün paketleri toplar.)*

CARLA: Niyetin sadece, gönüllü bilirkişilik yapmaktı.

KOMİSER: Ambulans çağırdınız mı? *(Polislere işaret eder. Onlar Colombia'nın cesedine yaklaşır ve çevresine kırmızı beyaz bir plastik şerit çekerler.)*

KIZ: Hayır, sizi ben aradım... Düşündüm ki, siz de... Her neyse, ambulansı aramak isterseniz eğer. *(Telefonu uzatır.)*

KOMİSER: Aferin... Bu cep telefonu senin mi?

CARLA: Evet, onun...

KOMİSER: *(Carla'ya)* Anladım, senin...

CARLA: Evet, benim...

KOMİSER: Kuşkusuz çalıntı maldır... Ona el koyuyorum, sonra gerekeni yaparız! *(Bir numara çevirir)*

CARLA: Pekâlâ, devlete yardımcı olalım. *(Kıza)* Şu boka bak... Cömert ayaklarda... "Telefonu ister misiniz?"... "Ya bir fincan kahve?" Kendi malınla cömertlik yapsana, solgun budala!

KOMİSER: Yapacak bir şey yok... Bütün ambulanslar görevdeymiş... Stadyumda kavga çıkmış, çok sayıda yaralı varmış...

CARLA: Ama bugün maç oynanmadı ki! Radyo da maçın iptal edildiğini söylediler.

KOMİSER: Evet, ama yine de dövüşmüşler işte!

CARLA: Sözlerinin eri insanlar!

KOMİSER: Hem nasılsa bu ölmüş artık...

CARLA: Ölmüş mü? Üzüldüm... Aslına bakarsan... Adinin tekiydi... Su testisi su yolunda kırılır...

KOMİSER: Kim vurdu? *(Carla'nın tezgâhına yanaşır)*

CARLA: Bilmiyorum, geldiğinde mıhlanmıştı...

ESRARKEŞ: Yalpalıyordu... Biraz sarhoş gibiydi sadece.

KIZ: Sonra birden yere yığıldı...

KOMİSER: Neyse, sonra konuşuruz... Şimdi hemen stadyuma gitmeli... *(Çıkışa doğru ilerler.)*

CARLA: Nasıl yani, ölüyü burada böyle mi bırakacaksınız?

KOMİSER: Yo böyle değil, onu sana emanet ediyorum. Kimsenin ona dokunmasına izin verme! Sadece ambulansa teslim et...

CARLA: Ama nasıl olur?.. Beni ölü bekçiliğine mi terfi ettirdiniz?.. Hiç değilse teslim irsaliyesi verin! *(Komiser ve polisler gider... Kıza dönüp.)* Benden uzak dur. İyi iş açtın başıma... Burnunu sokmasan olmazdı! Ölüyü bize bıraktı! *(Tezgâha gidip başka mallar alır. Sahneye bir delikanlı girer. Başka bir esrarkeştir. Ayakta zor durmaktadır. Elinde sırt çantası, plastik büyük bir torba ve bir posta paketi vardır... Carla'ya yaklaşır... Yağmur tekrar başlamıştır...)*

2. ESRARKEŞ: Valide-i müptela...

CARLA: Buradayım...

2. ESRARKEŞ: Sana getirdim... *(Torba ve çantayı yere bırakır.)*

CARLA: Nihayet! Sana mı verdiler? Mal varmış demek... *(Askıdaki giysilerin birinin cebinden para almaya gider.)*

2. ESRARKEŞ: *(Cesedi görür.)* Colombia bu... Onu bir süredir mimlemişlerdi...

CARLA: Hadi, çabuk ol, ne varsa ver... Bir milyonum var... *(Parayı çocuğa verir, ama o hemen iade eder.)*

2. ESRARKEŞ: Ne yapıyorsunuz? Benim sana vermem gerekiyor... *(Çantadan birkaç deste para çıkartır ve uzatır.)* İşte, hepsi bunun gibi... Her deste yüz tane...

CARLA: Hepsi yüzlük mü? Nereden geliyor bu paralar? Niyetiniz beni tuzağa düşürmek mi? Etraf polis kaynıyor... Komiser...

2. ESRARKEŞ: *(Çantaları tezgâhın yanına koyar.)* Senin sorunun... Mal senin...

CARLA: Tıka basa dolu bunlar! Kim verdi onları sana? *(Çocuk yanıt vermez.)* Niye bana getiriyorsunuz onları? *(Kız çantalara yaklaşır ve paraların sahte olup olmadığını kontrol eder.)*

CARLA: Banka mı soydunuz? Sahte mi bunlar?

KIZ: Sahte değil...

CARLA: Gerçek mi?.. Peki kim gönderdi bunları bana? İki milyardan fazla var burada... Ne parası bunlar? Anladım KGB'nin Komünist Parti'ye verdiği paralar. Komünist Parti dağıldığına göre, parayı kime vereceklerini bilemediler ve bana gönderdiler. *(Çantayı alıp, ağacın altına koyar.)* Hadi, komiser gelmeden onları başka bir yere götür... Mafya kokusu geliyor burnuma... Arcireale'deki üç milyarlık villamı havaya uçurmalarını istemiyorum. Sen malı bulmama yardım et sadece... Şimdi tek istediğim mal bulmak...

2. ESRARKEŞ: Yararı yok. Mal kalmadı... Bulunmuyor artık... Sonuncusunu da o peruğunun altına saklamış... Ben görevimi yaptım... Şimdi gitmeliyim, ama iyi değilim. Kötüyüm... Yardım et bana. *(Carla'ya yaklaşır)* Ayakta duramıyorum... En azından Metadone ver... Sende var biliyorum...

CARLA: Metadone yok... Olsa hemen kızıma götürürüm... Defol... Komiser birazdan döner... Soruşturma yapıyor... Yok olsan iyi olur... Ayakta duramıyorsan, esrarkeşlere yardım merkezine git, ordan seni polikliniğe yollarlar, poliklinikten de yer yok diye kovarlar... O zaman bir soygun yaparsın, yakalanırsın. Eğer hemen vurmazlarsa hapse atarlar. Orada, vücudunu satarak, mal bulabilirsin işte, hem de en iyi cinsten. *(Oğlan sahneden çıkar.)* Bunun altında bir şey var... Beni kapana kıstırmak istiyorlar... Nereye koyayım bunları? *(Endişe ile çevresine bakınır. Kız ise, hiçbir şey farketmemiş gibi ilgisiz durur.)* Ha, evet... Acil durum ipim... *(Ağaca gider, gövdenin içinden gizli bir ipi çeker, yukardan ipin diğer ucu iner, buna çantaları bağlar ve çantaları yukarı çekip gizler.)* Temiz olduklarını bilsem Anna'mı alır Liverpool'a götürürüm. Bu parayla, hiç şüphesiz onu bataktan kurtarırım. Ama nasıl güvenebilirim. *(Tezgâha koşar.)* Şimdi

tezgâhı toplayıp istasyona gideyim, belki orada bu gece için gerekli olanı bulurum.

KIZ: İstasyon yok artık...

CARLA: *(Sahne arkasından içi karton dolu bir el arabası alır, kutulara mallarını doldurur.)* Evet... Ama kimseye söyleme... Yoksa insanlar öğrenince treni kaçırdıkları için öfkelenirler! Saçmalamayı bırakta eşyaları toplamama yardım et... *(Kız türkmüş bir halde, hareket eden Colombia'yı işaret eder.)*

KIZ: Bak! Colombia kımıldıyor, kendine geliyor...

CARLA: Nasıl olur? O ölmemiş miydi? Ama kımıldıyor. Nedir bu, piçin yeniden doğuşu mu? *(Colombia oturur.)*

CARLA: Yooo... Colombia, şakanın sırası değil... Orada kal, yerinde, adam gibi bir ölü ol... Komiser seni bıraktığı yerde bulamazsa sonra bana kızar... *(Colombia ters pozisyonda yatmaya çalışır.)* Deminki gibi dön! *(Satıcı, Colombia bağırsaklarını tutarak, peruğu ağzında, emekleyerek ilerler, iki kadını şiddetle itip sahnenin karanlığında kaybolur. Fonda siren sesi.)* Bağırsaklarını avuçlayıp, ağzında perukla sen nereye gittiğini sanıyorsun? Ambulansın gelmesini beklesene! Şu işe bak! Acı patlıcanı kırağı çalmaz derler, doğruymuş!.. Hadi bakalım, komiser gelip de bankı boş bulduğunda ben ne diyeceğim? En iyisi, gelir gelmez, bir paket mal karşılığı ağaçtaki paraları eline tutuşturuverim! *(Yukarıya)* Ey, ölümsüz, yardım et bana! Sadece bir paket... Paraların hepsini sana bırakıyorum!

KIZ: Yo, dinle beni, kimseye birşey vermemelisin... Sende kalsın... Onlar senin paran... Hiç kimse onları senden alamaz... *(Yukarıyı gösterir.)* O bile... *(Gök gürültüsü.)*

CARLA: Benim param mı?.. Keşke gerçek olsa...

KIZ: Çocuklarının bunca sene harcadıkları para onlar...

CARLA: Neler saçmalıyorsun... Sen ne bilirsin? Çocuklarım

bütün bu paraları harcamışmış! *(Kendi kendine, kuşkulu.)* Çocuklarım... Aslında... İşin aslına bakarsan... Üçü... En azından... Günde 800 bin liret... Otuz gün... Bir yıl boyunca... On yıl süreyle... İki milyar... *(Durur, şaşırmıştır.)* Benim çocuklarım! Tanrım kendimi kötü hissediyorum! Nasıl olabilir? Çocuklarım bunca parayı nerden buldular? Ne dolaplar çevirdiler? Başkalarına mal satmışlardır... Yoldan çıkartılmış olmalılar... Soygun... Hırsızlık... Fuhuş... Anna'ya koşmalıyım...

(Uzaktan, bir hoparlörden bir anons işitilir. Carla tezgâha koşar ve son kutuları toplar.)

HOPARLÖR: *(Sesi)* Bu akşam, Palalido'daki kilisede büyük buluşma: Tanrı'nın varlığı, Tanrı'nın birliği,. Her yerde onu aramalıyız...

CARLA: Gören var mı? Gören haber ajanslarına bildirsin. Bu paraları kim gönderdi bana, hem ne amaçla? *(Komiser ve polisler sahneye girer.)*

KOMİSER: *(Etrafına bakınarak.)* Eee?.. Cesedi kim götürdü? Ambulans mı geldi?

CARLA: San Camillo'yu aradılar, ama orası kabul etmedi. Bunun üzerine Bergamo'daki Santa Maddelena'ya gittiler... Oradan da red... Brescia'daki San Giovanni keza öyle... Verona'daki Caravaggio da... Böyle devam ederse Colombia yarın İtalya turunda birinci gelir...

(Komiser öfkeli, polislerle sahneden çıkar.)

CARLA: Nereye gidiyorsunuz komiserim? Hiçte sportmence değil! *(Kıza)* Sen, çabuk şu malları bana ver... *(Son kutuları toplarken, içeri Maria girer. Üstünde, Budist rahipleri anımsatan kavuniçi bir tunik vardır. Elinde, içi çiçek dolu bir sepet, konuşmadan sahnede yürür.)* Bu da kim? Bu kılıkla sokakta dolaşılır mı?.. Buraya çiçek satmaya gelmiş... Sanki çok kimse alır da! O çiçekleri mezarlıktan çalıp, sonra restoranlarda satıyorlar... *(Sah-*

neye bir sokak serserisi girer ve ağacın yanında, yerden bir eroin paketi alır.)

CARLA: Bir paket! Kahrolasıca, nereden buldun onu... Colombia'nınkilerden biri... Bana ver onu... İstediğin parayı öderim... Ağaçtakileride veririm sana... *(Serseri cebinden bir balon çıkartır, paketi balona boşaltır ve balonu şişirir.)* Ne yapıyorsun? Ne halt karıştırıyorsun? *(Serseri balondakini hızla içine çeker ve çıldırmış bir kukla gibi sahneden çıkar... Öfkeyle yukarıya.)* İşte... Bu açıkça alay etmek! *(Colombia sahneye döner ve banka uzanır.)*

CARLA: Tanrım, hayal mi görüyorum? *(Kıza)* Baksana... Bu Colombia değil mi?

KIZ: Ha evet...

CARLA: *(Komiserin çıktığı tarafa dönüp.)* Komiserim burada... Ambulanstan kaçmış... *(Maria girer.)*

CARLA: İşte yine geldi!

MARIA: *(Carla'ya)* İy akşamlar signora...

CARLA: *(Malını toplamış.)* Tezgâh kapandı... Finish...

MARIA: *(Kararlı)* İyi akşamlar signora...

CARLA: *(Kendi kendine.)* Kesin olarak bunuyorum artık... *(Cebinden para çıkarıp Maria'ya yaklaşır.)* Malı ver... Çiçeklerin altında mı gizli?

MARIA: Aradığın şey bende yok... Carla.

CARLA: *(Şaşkın)* Carla mı? İsmimi nereden biliyorsun? Kimsin sen?

MARIA: *(Tezgâhın yanındaki tabureye oturur.)* Sakin ol... Ne hale gelmişsin!.. Bana güvenebilirsin. Adım Maria...

CARLA: *(Sözünü keser)* Ha ha... İnsanın kendisini böyle takdim etmesi büyük güvence tabii... Maria! Ne hale gelmişsin. Kiminle konuştuğunu sanıyorsun! *(Kıza)* Kutuları... kamyonete yüklememe yardım et. Hatta hepsini sen yükle, sana 10 bin liret veririm. *(Kız dolu el arabasıyla çıkar ve araba boş döner.)* Bu ne cesaret? Hayatımla il-

gili ne biliyorsun sen? *(Şüpheci)* Hem daha önce seni gören oldu mu?

CARLA: *(Kendi kendine)* Saat kaç? Aman Tanrım... İstasyona gitmek için acele etmeliyim...

MARIA: Sakin ol dedim... İstasyona gitmen gereksiz.

KIZ: Ben de söyledim... Ama beni dinlemiyor.

CARLA: Demek tanışıyorsunuz? Ne iş bu?

MARIA: *(Carla'ya)* İstasyona gitmenin bir yararı yok... Orada da bulunmuyor...

CARLA: Sen gittin demek ki... Sen de mal arıyorsun! Esrarkeşsin...

MARIA: Ne diyorsun sen? *(Kalkıp gider.)*

CARLA: Dur! Kimsin?.. Cevap ver!.. Nereye gidiyorsun?

(Gök gürültüsü ve yağmur. Sahneye iki kişi girer: Haydutlar. Ellerinde silah, etrafa bakınıp kadınlara yaklaşırlar ve onları elarabasının sağına bağlarlar... Colombia banktan kalkıp sahneden çıkar.)

CARLA: Hey, çek ellerini! Durum kötüye gidiyor! Niye bağlıyorsunuz bizi? Neyiniz var sizin? Bakın, sanırım bir yanlış anlama var... Ben Valide-i müptela'yım! Çevremde tanınan biriyim... Size bunu ödeteceğim!

HAYDUT: Söyle bakayım geveze, buralarda hiç para gördün mü?

CARLA: Evet, gördüm... Kan-kan dansı yapan yüz binlikler...

HAYDUT: *(Kuvvetli bir tokat atar.)* Dalga geçme!

CARLA: Espiri anlayışın sıfır! Her neyse, ben bir şey görmedim... Hiçbir şey bilmiyorum...

(Siren sesi... Haydutlar kaçar... Arkadan koşarak iki polis geçer.)

CARLA: Bravo! Tam zamanında geldiniz... Doğru zamanlama! *(Polisler çevrelerine bakar ama kadınları farketmezler... Sahneden çıkar, tekrar geri dönerler.)* Orospu

çocukları! Nereye gidiyorsunuz?.. Çözün bizi!.. Siz vatandaşın hizmetindesiniz! Polisin görevi vatandaşı rahat ettirmektir. Vergimi ödüyorum. *(Polisler koşarak gider.)* İyi ki ödemiyorum! Kendimi fena hissediyorum... Başım dönüyor... İyi ki bağlıyım, yoksa düşerdim. Ne günmüş ama!.. Maria delisi nereye kayboldu.. Hah, işte!.. *(Maria, sahne arkasından Colombia'yı tutarak sessizce geçer.)* Maria, gel buraya bizi çöz... Bırak Colombia'yı, nasılsa işi bitik onun... *(Kıza)* Dinlemiyor bile!.. Oh, neyse biri geliyor... *(Sahneye kör adam girer.)* Tanrım, kör! Ne gün! Bayım, bize yardım edin... Bizi çözün... Buradayız... *(Kör adam tepki göstermeden gider.)* Üstüne üstlük sağırda!

KIZ: Umarım bir sonrakinde şansımız döner...

CARLA: Aksiliğe bak... Paket gibi bağlıyım, kızım ise evde yatağa zincirli... Ne aile ama!

KIZ: Gerçekten kızını zincirledin mi?

CARLA: Evet. Bir gün... Büyük oğlum aşırı dozdan ölünce, ikinci oğlum nihayet uyuşturucu kullanmamaya karar verdi... Üç yıl... Kendini toplamıştı... Derslerini çalışıyordu... İyiydik... Sonra, bir gün aniden, AIDS olduğu ortaya çıktı... Nasıl bir hastalık olduğunu bilemezsin... Öldüğü sabah onu giydirdiğimde... Otuz beş kiloydu... Böyle bir şey görmemiştim... Küçücük bir kafa... Kurumuş gibi... Yüzü leke içinde... Kahverengi lekeler... Elleri de lekeliydi. Orada kalıp saatlerce baktım ona... Bakıyordum... Bakıyordum ve gözlerimin önünden yaşamım geçiyordu... "Birini kurtaracağım... Birini kurtarmalıyım" dedim kendi kendime. Eve koştum... Odasına girdim. Anna yatağında, dut gibiydi... Bisiklet zinciri ile bağladım onu... farkına bile varmadı. Gırtlağına bıçağı dayadım ve dedim ki: "Ağabeyin bu sabah sekizde öldü... Ya bataktan çıkarsın, ya da tavuk gibi keserim seni. Böyle-

ce üçünüzden de kurtulmuş olurum!"

KIZ: Korkunç bir şey... Böyle bağlıyken... Kızın gibi hissettim kendimi...

CARLA: *(Çırpınır.)* Doğru dur... Belki kurtarabilirim kendimi... *(Kıvrılır... Monolog sırasında ipten tamamen kurtulur.)* Evet, onu zincirledim, ama hiçbir şeyini eksik etmedim, dozunu kastediyorum yani. Damara enjekte ediyordum, ama dozu zamanla artırarak... Metadonu denedim bir süre, ama beceremedim... Çünkü sorun aslında kimyasal değil...

KIZ: Nasıl kimyasal değil?

CARLA: Yani demek istediğim... Sorun eroinden kurtulmak değil. *(İplerden kurtulur ve kızı da çözer.)* Bağımlıktan kurtulabilirsin... Zor ama bunu başarabilirsin... İşin güç yanı çöküntüden çıkmak... *(Yağmurluğunu çıkartır.)*

KIZ: Çöküntü mü?

CARLA: *(Tezgâhtan şık bir kürk alır ve giyer.)* Evet, çöküntü...

KIZ: Şu kürke bak! Nerden aldın bunu?

CARLA: Çalıntı mal... Hep sahibi ile karşılaşmaktan korkarım... Sırtımdan çıkarıp almasından... Anlatayım: Esrarkeşlerin hemen hemen hepsi, ailelerini soyup soğana çevirdikten sonra, mal bulmak için hırsızlık yaparlar, vücutlarını satarlar. Bu çöküntüdür... Sonradan korkunç bir felsefeye dönüşür... Bir yaşam tarzına... Ne kadar alçak, adi, orospu olursan, o kadar kıymetli olursun. Bir orospu çocuğunun sahip olduğu boktan bir yaşam... Ama kokusu ağır bir bok! *(Yüksek topuklu bir çizme giyer.)*

KIZ: Ama bu yanlış bir mantık!

CARLA: Yaşam boyu bu zorluğu süpürmek pahasına, yola getirebilim onu... Ama başarmak için çok paraya ihtiyaç var... Evde satılacak bir şeyim kalmadı... Burada fazla kazanamıyorum... Bu yüzden... Orospuluğa çıkıyorum...

KIZ: *(Gülmemek için kendini zor tutar.)* Sen mi orospuluğa çıkıyorsun?

CARLA: Evet, ben. *(Makyaj yapar.)* Gül, gül alınmam, merak etme. Erkeklerin genç, diri kızlar istediklerini biliyorum. Ama bazen fantezi, taze etten daha tahrik edicidir. Hem aksamaz bir taktiğim var benim! Trafik lambalarının yanında, stratejik bir noktada duruyorum... Arabasıyla duran ve "uygun" görünen ilk adama: "İyi akşamlar... Özür dilerim, ama neredeyiz? Burası neresi? Kayboldum... Kocamla buluşacaktık... Kocam hastanede geç saatlere kadar çalışır... Belki de acil bir ameliyat çıkmıştır... Taksi bulmak için bir saattir yürüyorum... Evim Porta Nuova'da" diyorum.

KIZ: Çılgın bir av tekniği... Ne cesaret!

CARLA: İnanma sen... İlk zamanlar yüreğim ağzımdan çıkacak gibiydi... Mümkün oldukça dik duruyordum... Gülümsüyor ve Greta Garbo sesiyle konuşmaya çalışıyordum. "Buyrun hanımefendi, izin verirseniz sizi ben bırakayım..."

KIZ: Hadi canım! Yalan atmıyorsunuz ya!

CARLA: Ne yalanı... Benimle gelirsen kendi gözlerinle görürsün... İlk zamanlar çok dolambaçlı yaklaşıyordum... Arabaya bindikten sonra, malum şeylerden onu sarhoş ediyordum... Bacaklarımı mümkün oldukça açıyordum... Eteğim yırtılmış gibi yapıyordum ve yırtığı örtmeye çabalarken... Başka yerim açılıyordu... Üçüncü sınıf porno film aptallıkları... Gülüyordum... Espriler yapıyordum... Sonra konuyu AIDS'e getiriyordum...

KIZ: Tanrım, ne eğlenceli!

CARLA: Onu şaşırtmak için bir tuzaktı tabii... "Duydunuz mu ne korkunç! Artık gönül rahatlığı ile sevişilemiyor bile... Çünkü, özür dilerim, ama kocam tam bir orospu delisidir. Bu yüzden ondan uzaklaştım... Saf, erişilmez, tertemizim...

KIZ: Ne zor!

CARLA: "Ama bazen bekaret kemeri ve peçemden kurtulma isteği duyarım. Çılgınlık yapmayı arzularım! Hatta vücudumu satmayı!" "Gerçekten böyle bir şey yapar mısınız?" "Evet, ama karşıma ilk çıkanla değil... Uygun kişiyi bulmalıyım! Ha, ha... Evet itiraf edeyim ki, kendimi satma fikri, beni alt üst etmekle birlikte... Yani dindar biriyimdir ben... Bu düşünce beni korkunç tahrik ediyor! Örneğin... İşte siz... Bu çılgınlığı yapabileceğim erkek tipi olabilirsiniz... Şaka ediyorum, tabii ki..."

KIZ: Oltaya gelmeleri kaçınılmaz bir şey!

CARLA: Hepsi! Onlar bir hanımefendi ile fahişecilik oynadıklarından emin... Ben verdikleri paraları sayarım... Sonra "Arabada aşk yapmaya ne dersin?" Ve bunun riski... "Tanrım, ya bizi yakalarlarsa?... Polis!" Adam perişan... Bacakları arasına giren jartier askısından şaşkın... "Jartierim! Tanrım, çorabımı kaçırdın!.." Onu soluksuz bırakıyordum...

KIZ: Peki o açlar seni tiksindirmiyor muydu?

CARLA: Tiksinmek mi? Şaka mı ediyorsun? Onları seviyorum, seviyorum! *(Sahneye giren kör "onları seviyorum" lafını duyunca durur.)* Bu bizi istediği zaman duyuyor! Anna hâlâ orada bağlı. Dayanma gücü kalmadığında, krize giriyor... "Dozunu mu istiyorsun canım? Bekle, annen fahişelik yapıp şimdi getirecek... Sana temiz malı, temiz enjektörle ben vereceğim... Çünkü insan uyuşturucudan da kurtulabilir... Ama, ne yazık ki, AIDS'ten kurtuluş yok." *(Fonda gürültüler. Cılız bir ışık bankta oturan Maria'yı aydınlatır.)* Ah, burada mısın? Nereye kaybolmuştun?.. Çözülmek için seni bekleseydik... Ölebilirdik! Yağmur dindi. *(Kendi kendine)* Şimdi mal bulmak için harekete geçmeliyim. Anna kudurmak üzeredir... Tanrım, yağmur dindi... Artık gidip profesörün ka-

rısı olmalıyım. Ama bu akşam öylesine yorgun hissediyorum ki kendimi. *(Sendeler, Maria onu tutup banka oturmasına yardım eder.)* Sağol... Geçmek üzere... *(Kıza)* Hey sen, yanımıza otur... Hiç kendimde değilim, pestil gibiyim...

(Loş ışıkta esrarkeşlerin bilinen hareketlerini yapan kızlar ve oğlanlar görülür. Dozu hazırlayıp, vücutlarına enjekte ederler. Geride Colombia da görülür. Bağırsaklarını tutmaktadır. Fonda "Stabat Mater" duyulur.)

CARLA: Mide bulandırıcı kabus sahneyi mi tekrarlıyoruz yoksa? Bana neler oluyor? Ateş gibi yanıyorum. Yağmurdan olmalı. Bu kabusları da ateşim çıktığı için görüyorum... Bana açıklar mısınız? Anlamama yardımcı olur musunuz? Kızıma gitmeliyim... Neden kımıldayamıyorum? Bara gittiğimde bir şeyler vermiş olmalılar bana... Hep sen Maria... *(Maria konuşmadan bir süre bakar.)* Konuşsana be! *(Maria açıklar. Gürültüler sesini bastırır... Carla dikkatle dinler. Siren sesleri... Hoparlörle yayın yapan arabalar geçer... Far ışıkları...)* Ya öyle mi? Sen ne diyorsun? Gerçekten mi?.. Ne zaman oldu?.. Hiç farketmedim bile... Artık rahat nefes alabilirim.... Koşuşturmam bitti mi? *(Kızı gösterir)* Ya o? O da burada kalabilir mi?.. *(Şaşkın.)* O da burada! İyi... Sevindim... *(Etrafına bakınır.)* Neden hâlâ bu meydandayız peki? Geçiş şokunu yaşamamak için mi? Yavaş yavaş... Teşekkürler... Çok naziksiniz. Yerimin doğru olduğundan emin misiniz?.. Son yıllarda ben... genç kızlar için iyi örnek olamadım... Önemi yok mu?.. Nasıl, nasıl yani?.. Sen benim yerimde olsan aynı şeyi mi yapardın? Saçmalıyorsun! Dikkat et, Yüce Tanrım duyarsa seni de oğlunu da, eşeği de ve hatta Yusuf'u da kovar! Burada gözlerimi yukarı kaldırmaya bile cesaret edemiyorum! Ne işim var benim burada? Rahatsızım... Ölülerin bir çoğunu tanıyorum, ama kimseyle karşılaşmak istemiyorum... Tan-

rım! Annem babam da burada mı yoksa! Öyle iyi insanlardı ki... Kuşkusuz buradadırlar... Onlarla karşılaşmak istemiyorum... Utanıyorum... ve çocuklarım da... Bütün o çektiklerinden sonra buradadırlar, biliyorum... Onları görmek istemiyorum... Utanıyorum... *(Ürkmüş.)* Kocam da mı burada?.. Herhalde sonsuza kadar onunla yaşamak zorunda kalacağım! Yoksa öbür dünya, sana önceden yaşadıklarını sunan bir yer mi? Anneciğim bana ne oyun oynandı! *(Birden)* Anna! Yo, burada kalamam... Maria, sen de oğlunla sorunlar yaşadın... Bana yardım etmelisin. Yardım et bana! Anna bensiz ne yapar! Daha yirmi yaşında... Onu buraya getirtme... Bırak başarana kadar aşağıda kalayım... Yemin ederim ki sonra dönerim... Sana bir dua okuyayım. *(es)* Hatırlıyamıyorum... Yardım et bana... Yine de yardım et... Yardım et bana... Yemin ederim ki dönerim... Dönerim...

(KORKUNÇ BİR GÜRÜLTÜ. İKİ KADINI AYDINLATAN IŞIK AZALIR VE TAMAMEN KAYBOLUR... TEKRAR BEATLES ŞARKISI DUYULUR. TEZGÂH YAVAŞ YAVAŞ AYDINLANIR. TEZGÂH SAHNENİN BAŞLANGICINDAKİ GİBİ TIKA BASA DOLUDUR VE AYNI ADAM ONU SARSARAK UYANDIRMAYA ÇALIŞIR.)

ADAM: Signora... Signora... İyi misiniz?

CARLA: *(Başını kaldırır. Şaşkın bir ifadeyle adama bakar.)* Bana izin verdiler mi? İzin verdiler mi?

ADAM: Titriyorsunuz signora... Gelin sizi bara götüreyim... *(Tezgâhtan bir şemsiye alır, kadını yağmurdan korumak için açar.)*

CARLA: Ben iyiyim sadece... *(Kendini toplar, iyi görünmeye çabalar.)* Saat kaç? Kayboldum... Bir an oturdum... Kocamı bekliyordum... Gelip beni alacaktı... Ama acil bir ameliyatı çıkmış olmalı... Cerrah kendisi... Bir taksi arıyorum...

ADAM: *(Yoksul giysiler içindeki kadına deliymiş gibi bakar.)* Kocanız cerrah mı?

CARLA: Evet...

ADAM: İyi olduğunuzdan emin misiniz?

CARLA: *(Üstünde kaban olduğunu farkeder. Olup biteni tam anlayamamaktadır...)* Evet... İyiyim... Sağolun... *(Şemsiyeyi alır... Adam, şaşkın gider.)* Demek herşey bir rüyaydı... Ağaçtaki çantalarda rüyaydı... *(Kapalı şemsiyeyi yere bırakır, ağaca koşar, ipi çeker ama ağaçta bir şey yoktur.)* İşte gördün mü yok... Sadece ip var... Kendimi asmam için...

CARLA: *(Yukarıya)* Ne bu, yoksa bir teşvik mi? Tebrikler... Erişilmez... Gerçekten iyi bir buluş! Böylesi mega bir cömertlikte bulunabileceğini nasıl düşünebildim? Para dolu çantaların rüyasını gösteriyorsun, uyanınca onları bulacağım... Düşünebiliyor musun... Buraya gelip ipi çekiyorum ve oley!.. Ama, yok... Her şey normal, her şey mantıklı... Sadece sahtekârlar, mafyalar, teröristler, kurnazlar, politikanın pezevenkleri... İş adamları üstüne para yağar... Biz zavallı kullara asla... *(Gök gürültüsü, şimşekler.)* Fuhuş yapmalı, çalmalıyız, ama sonra da bizi cehenneme atarsın! Ama suç sende değil. Bari arada hoş bir jest yap... Yapamazsın, yaratıcı, çünkü sen yaratıcı değilsin... Yaratıcılığı olmayan yeteneksiz yaratıcısın sen... Mantıklı, öngörülü ve standart... Esprili değilsin, espiri gücün yok... *(Gök gürültüsü, şimşekler... Birkaç el silah sesi.)* Yine başladık! *(Ağacın arkasına saklanır. Sahneye birkaç haydut girer ve birbirlerine ateş ederler. İçlerinden birinin elinde bir çanta vardır. Kaçarken bu çantayı bankın altına atar. Tekrar sessizlik olur.)*

CARLA: Yine başladık! Tanrım, ne oluyor şimdi? Ne korkunç! Kurşunla değil erken bir enfaktüsle öleceğim. Yerimi değiştirmeliyim... Yeter... Yarından itibaren taşınıyo-

rum... *(Şemsiyeyi almak için eğilir ve çantayı farkeder. Alıp açar içi para doludur.)* Paralar... *(Gökyüzüne bakar.)* Bu yaptığın ikinci şaka... Biliyorum birazdan Maria gelecek, sonra uyanacağım ve herşeyin bir düş olduğunu anlayacağım... *(Birden dikkat kesilir.)* Yo, bu kez uyanığım... Bu kez düş görmediğimden eminim. Bunlar benim... Onları bana kendince ulaştırdın... Söylediklerim etkiledi! Büyük bir senarist olduğunu itiraf etmeli. Tam bir Tanrısal senaryo! Paraları ağaçta asılı buldurmak çok kolaydı... Tabii, tabii, sana göre değil... Bravo! Ne kadar var burada? *(Hızla sayar.)* Üç milyardan fazla! Abarttın! Bu kadar çok paranın bu kadar az yer tutacağını düşünemezdim! Anna geliyorum... Seni götüreceğim... Evet, başaracaksın... Bir uçak kiralarım... Niye olmasın... Bu kadar çok parayla. *(Sahneye bir haydut girer, peşinden bir başkası... Birbirlerine ateş ederler. Bir kurşun Carla'ya isabet eder... Haydutlardan biri çantayı kapar ve kaçar. Diğeri de peşinden.)* Bu da neyin nesi? *(Kontrolünü kaybeder ve bağırmaya başlar.)* Neden? Ne yapıyorsun bana? Neden bana ateş ediyorsun?.. Sana ne yaptım ki? Beni umutlandırıyorsun, sonra gerçek olmadığı ortaya çıkıyor... Bu öyküde diğeri gibi gerçek değil... Şimdi neler oluyor peki? Beni evine çağırıyorsun... ve Maria... Maria... Maria... *(Yalvararak.)* Sonra yukarı çıktığımda beni aşağıya indiriyorsun... Anna... Biliyor musun Anna... *(Sesi giderek cılızlaşır.)* Beni indirecek misin? Bilirsin ben sabırlıyım... Beklerim... Sonra indiğimde bana paraları gerçekten bulduracak mısın? Yoksa hayır mı? *(İç çeker.)* Hayır mı?.. Anna... Cevap ver... Cevap verin...

(Gök gürültüleri ve şimşekler... Fonda "Stabat Maria"... Ölen Carla üzerine perde iner...)

- SON-

Şişman Kadın

Tek Perde

Kişiler

(Sahneye çıkış sırasına göre)

Mattea
(Şişman Kadın)

Görevli Kız
(Şişman Güzeldir şirketinin görevlisi)

Adam
(Kapıyı şaşıran koca)

Genç
(Mattea'nın çalışma arkadaşı)

Anna
(Mattea'nın kızı)

Loş sahnede çift kişilik dağınık bir yatak görülür. Yatakta tek kişi mi, yoksa iki kişi mi olduğu anlaşılmaz. Biriki saniye sonra bir çalar saat işitilir. Kısa bir sessizlikten sonra, sevecen bir erkek sesi, bir kadın sesi ile konuşur: Mattea'nın sesidir bu.

ERKEK SESİ: Günaydın hayatım, saat dokuz oldu! Uyan sevgilim...

MATTEA'NIN SESİ: Yoo, hayır! Biraz daha kestireyim lütfen... Öp beni... Okşa biraz.

ERKEK SESİ: *(Sevgi dolu)* Peki, peki... Haydi kalk! Sevgilim... Saat tam dokuz... Bugün ayın on sekizi, perşembe... Kalk!

MATTEA'NIN SESİ: Kötüsün! Bu gece mahvettin beni, şimdi de istediğine bak... Canavar!

ERKEK SESİ: Evet, evet... Senin canavarınım! Ne çok seviyorum seni! Güzel, tatlı, sıcak, sevgilim benim...

MATTEA'NIN SESİ: Ohh, evet, devam et, devam et, sevgilim...

ERKEK SESİ: Uyan... Uyan hayatım... Bugün şanslı bir gün olacak. Yorgun olduğunu biliyorum... Kollarımın arasında mayışmak istediğini de... Ama kalkman gerek...

MATTEA'NIN SESİ: Çok hainsin!

ERKEK SESİ: Böyle söyleme! Aşkım! Saat dokuzu beş geçiyor... Bugün Mars Venüs'ün etkisinde... İyi bir gün olacak... Heyecan dolu hoş bir gün! Kalk!

MATTEA: *(Kalkıp komodinin lambasını yakar.)* Kalktım bile! Nerede? Terazicik? Neredesin... Hayatımın neşesi, hayatımın eğlencesi. Allahtan uzaktan kumandam var... *(Sahnenin solundan bir terazi gelir.)* İşte burada! *(Üstüne çıkmaya çalışır, terazi ayaklarının altından kaçar, birkaç metre öteye gider.)* Ne yapıyorsun? Kaçıyor musun? *(Ayağı ile durdurur.)* Yakaladım işte! *(Üstüne çıkar. Fırlayan yay sesleri ve bir inleme)* Zıvanadan çıktı! *(Te-*

razi garip sesler çıkararak gider.) Ağla, ağla... Ağlaması gereken asıl benim... Acaba niye tartılıyorum ki? Ha birkaç gram fazla, ha eksik ne farkeder... Yüz yirmi üç kiloyum nasılsa... *(Pencereleri açar, sigara yakar.)* Yüz yirmi üç! *(Yatağa koca bir tekme savurur.)* Sen bir şey demiyecek misin?

ERKEK SESİ: Sevgilim, yine söylüyorum... Kaygılanma... Ben seni böyle bıngıl bıngıl seviyorum...

MATTEA: Koca göbek... Kamyon lastiği... İltifatları abartma canım! Ben ne yapıyorum? Uyanır uyanmaz sigara mı içiyorum? Yalnızca sigara, kahvesiz! Hemen bir kahve içeyim! *(Masaya gider, termostan fincana kahve koyar ve şekerliğe bakar.)* Şekersiz! Dur bakalım... İki ayda on altı kilo aldım... Eh, bir çay kaşığı şeker koyabilirim canım... *(Şekeri koyar.)* Ayda sekiz kilo... *(Şekeri kastederek)* Ha bir, ha iki farketmez... Haydi üç yapalım... *(Önceki konuya döner)* Haftada iki kilo... *(Şekerliğin içindekilerin hepsini fincana boşaltır)* Artık kısıtlamalara paydos... Böyle devam edersem iki yüze kolayca ulaşırım! Yeni bin yılın Teresina'sı... Dünyanın en şişman kadını... *(Adam iç çeker. Mattea banyoya gider. Mattea'nın çiş yaparken oldukça iri silueti görünür)* Yo, sen onu hatırlayamazsın... Daha doğmamıştın... Panayır çadırlarında gösterirlerdi onu... Bir çadırın kıvrımları arasından devasa bir kalça çıkarırdı... Korkunç derecede şişman ve beyaz... Çığırtkan "dokunun, dokunun!" diye bağırırdı, "İçeri girin, başka yerlerini de elleyin!" Hastalıklı sapıklarda itişip kakışırdı... Beni duyuyor musun canım? Bir şansım olabilir... Ne dersin? Güzel bir çadır kurarım... *(Sifonu çeker)*

ERKEK SESİ: Canını sıkmak istemem hayatım ama saat dokuzu çeyrek geçiyor!

MATTEA: *(Banyoda yıkanırken)* Tanrım nasıl da geç ol-

muş? Telefon etmeliyim... Yoo, telefon etmeyeceğim... Nasılsa sonucu biliyorum... Ben telefon edeceğim, sonra onlar da... yo, yo... Kendimi aşağılatamam... Hayır, telefon etmiyorum! *(Banyodan çıkar)* Ediyorum. *(Bir dergi alıp, bir şeyler arar)* İşte numara burada... 773321... *(Numarayı çevirir)* Yedi... Yedi... Üç... Üç... İki... Bir... *(Telefonun sinyali işitilir. Sahnenin bir yanında bir büro kesiti görülür. Bir masa, masada oturan şişman görevli kız)*

GÖREVLİ KIZ: Alo, "ŞİŞMAN GÜZELDİR" yönetim bürosu, buyrun...

MATTEA: İyi günler, ilan için aramıştım...

GÖREVLİ KIZ: Dergideki kuponları kesin, büyük harflerle doldurun ve yollayın... Sorulara doğru yanıt vermelisiniz ama... yalan yok...

MATTEA: Yoo, artık yalan söylemiyorum.

GÖREVLİ KIZ: Kilo, bel ölçüsü...

MATTEA: *(Not alır)* Yavaş! Böyle hızlı söylerseniz nasıl yazabilirim?

GÖREVLİ KIZ: Göğüs, kalça, bel baldır, kol, omuz ve ayak ölçüsü...

MATTEA: Ayakta mı?

GÖREVLİ KIZ: Tabii, herşey uyumlu olmalı... Deforme canavarlar istemiyoruz!

MATTEA: Hiç de deforme canavar değilim!

GÖREVLİ KIZ: Bundan kuşkum yok, genç bayan.

MATTEA: Genç bayan değilim ben... evliyim... Her ne kadar kocam yoksa da.

GÖREVLİ KIZ: Öldü mü?

MATTEA: Hayır, ayrıldık.

GÖREVLİ KIZ: Kesin olarak ayrıldınız mı?

MATTEA: Ara sıra beni arayıp aramadığını, hâlâ ümidim olup olmadığını, ya da onu tamamen silip attığımı da

yazmalı mıyım?

GÖREVLİ KIZ: Yoo, gerek yok, özür dilerim... Her şey uyumlu olmalı, anlıyor musunuz? Yüz elli kilo ama vücut yağları dengeli dağılmış olmalı.

MATTEA: Dengeli mi? Yüz elli kilo olup da dengeli olabilen var mı? Bale giysileri içinde bir fil gibi!

GÖREVLİ KIZ: Bravo! Siz kaç kilosunuz peki?

MATTEA: (Utangaç) Valla, şimdi tam olarak bilemiyorum. Eczaneye gidip tartılmalıyım...

GÖREVLİ KIZ: Eczaneye mi?

MATTEA: Evet, ne yazık ki. Baskülüm üstüne çıkar çıkmaz bozuldu.

GÖREVLİ KIZ: Normaldir. Ev baskülleri belirli bir kilonun üstünü tartmıyor.

MATTEA: *(Pencereyi açar. Dairenin stüdyo tipi bir çatı katı olduğunu görürüz. Arka planda karanlıkta büyük bir bisiklet görülür. Mattea elli yaşlarında, aşırı kiloları vücuduna dengesizce dağılmış bir kadın)* İntihar ediyorlar demek daha doğru. Bizim ağırlığımızdaki kadınlar için, çuvalların tartıldığı toptancı kantarları gerekiyor! Özür dilerim, "bizim gibi" dedim, ama sanırım siz de... Nasıl denir... Oldukça toplu bir bayansınız... Yanılıyor muyum?

GÖREVLİ KIZ: *(Şaşkın)* Evet, ama nasıl anladınız?

MATTEA: Sesinizden... Sizde şişman kız sesi var... Klasik, kendine güvenmeyen şişko ses tonu. Alınmayın... Kusura bakmayın ama boyunuz kaç?

GÖREVLİ KIZ: Bir altmış beş...

MATTEA: Kaç yaşındasınız?

GÖREVLİ KIZ: Yirmi beş

MATTEA: Kaç kilosunuz?

GÖREVLİ KIZ: Son tartıldığımda doksan beş kilo üç yüz gramdım...

MATTEA: İyi, merak etmeyin, on yıl içinde iki yüz kilo olursunuz...

GÖREVLİ KIZ: İnşallah olmam!

MATTEA: Her neyse, siz her şeyi kupona yazın... Büyük harflerle...

GÖREVLİ KIZ: *(Sözünü keser)* Büyük harflerle mi? Ben mi? Ama bunu yapacak olan sizsiniz...

MATTEA: Ahh, kusura bakmayın, bir an rolleri karıştırdım... Açıklayacak olan sizsiniz...

GÖREVLİ KIZ: Doğru! Unutmayın, kupona yaşınızı ve gelecek aylarla ilgili düşüncelerinizi de yazmalısınız... Yani kolayca kilo alıyor musunuz, yoksa zayıflama eğiliminde misiniz?

ERKEK SESİ: *(Söylenmeler, iç çekmeler)*

MATTEA: *(Yatağa koşar)* Sevgilim kalk lütfen... Birazdan yardımcılarım burada olacak... Yatağı düzeltmeliyim...

GÖREVLİ KIZ: Ne dediniz?

ERKEK SESİ: *(Yataktan)* Tamam, tamam... uff... birazdan kalkıyorum...

GÖREVLİ KIZ: Özür dilerim ama kim kalkıyor?

MATTEA: Yok bir şey... Siz devam edin...

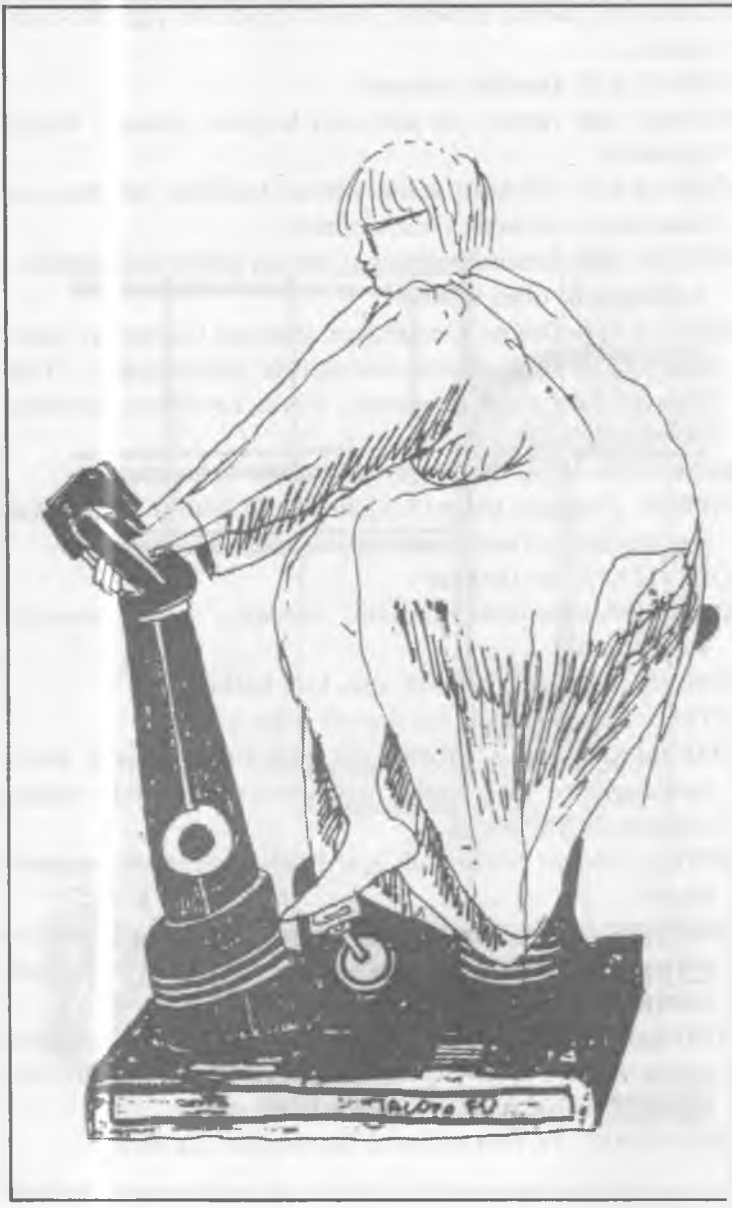
GÖREVLİ KIZ: Haa... yabancı dil bilip bilmediğinizi, tercihen İngilizce ve çırçıplak soyunmayı kabul edip etmediğinizi de yazın.

MATTEA: Neden? Soyunmak için İngilizce bilmek mi gerekiyor?

GÖREVLİ KIZ: Yoo, Fransızca da olur... Yani şey demek istiyorum... Sütyeninizi, külodunuzu da çıkarmaya razı mısınız?

MATTEA: Külodumu mu? Tanrım bir erkek beni külotsuz görse yirmi yıl ereksiyon olmaz! Yoksa bir porno film için mi bunlar? Asla!

GÖREVLİ KIZ: Ya film sanatsal bir erotizm içindeyse...

TALOTA FU

MATTEA: Hımm, eğer sanatsalsa...

GÖREVLİ KIZ: Bravo... Onu da yazın... Yani kabul edebileceğinizi... Sizi bekliyoruz! Adresimiz gazete de yazılı. İyi günler!

MATTEA: *(Telefonu kapatır)* Elveda! *(Kendi kendine)* İşte günlük aktristik ihtiyacımı giderdim... *(Ajandasına bakar)* Yapılacak işler: "Hafıza için Bros al..." *(Dolaptan bir kutu alır ve okur)* "Serebrovasküler yetersizlikten kaynaklanan psikoorganik sendromlarda yardımcı tedavi. Fosfatidiliserin inek beyin korteksinden elde edilir..." Biraz tiksindiriyor! Ben et yemem... Kaldı ki bir de inek beyninin korteksi! Öylesi aptal bir hayvan... Benim zekâmı geliştirecek... *(Okur)* "Sabah akşam birer tane..." Ben ikisini birden kalkar kalkmaz alıyorum... Yoksa kür etkisini gösterene kadar... Ben akşamı unutuyorum. *(İki hap yutar)* Nasıl da acıktım! Sanki on sekiz yıldır ağzıma bir şey koymamış gibi aç uyanıyorum sabahları. Bir şeyler yiyeceğim... *(Kahvaltı hazırlar. Farkında olmadan sofraya iki fincan koyar)* Neden hep iki fincan koyuyorum? O yok! Onu evden kovdun... Ve şimdi kahvaltını yalnız başına yapıyorsun! *(Yatağı gösterir)* O ise asla yemeyen bir uykucu! *(İkinci fincanı yerine koyar, yere bir şey düşürür)* ah, anneciğim! Ani bir olay olunca neden hep "anneciğim" denir acaba... Ya "anneciğim" ya da "siktir"! İlk öğrenilen sözcük o tabii, yani "anne"... İkincisi de "siktir"... *(Heceler)* An-ne... An-ne... An-ne... Torunumun ilk söylediği sözcük "üzüm" oldu... Köpeğinin adı. Çılgınlık! Hepimiz bekliyorduk.. "Anne" de canım... "Baba" de ve yalnız kaldığımda "anneanne" de "anneanne" de! Oysa o üzüüm! Cırtlayan sesiyle "üzüüm"!.. *(Heceler)* An-ne-ne. O aziz annem yüzünden hayatta neler kaçırdım! Bal koyayım mı, koymayayım mı? Koymayacağım. *(Bayılacakmış gibi inler)* Ahh! Şeker

düşmesi! *(Kavanozdan bir kaşık bal alıp iştahla yer)* Çok lezzetli... Çok lezzetliii!.. Tanrı arıları kutsasın! "En büyük katil boğazdır".. Ne yapalım, alt tarafı ölürüm. Annem çok iyi bir kadındı. Evine, dinine, işine bağlı... İyiiii! Sıkıcıını! Yanında cinsellikle ilgili tek söz ettirmezdi! Arka tarafa "popo" derdi, öne de "ön popo". "Anne ön popom kaşınıyor"... Kimse gülmezdi. Yıllarca pubisin adının "ön popo" olduğunu sandım. Potlar kırdım! "popo" dediklerinde ön mü, arka mı olduğunu asla bilemedim. Bu sert, mutlak sadakat halatıyla beni bağladığın için seni asla affetmeyeceğim, anne! Evliliği, eşleri köleleştiren bu, bir tür kafesi öğretti bana. *(Kahvaltı bitmiştir. Masayı toplar, yatağa döner)* Artık yeter canım, seni yataktan ayırmam gerek!.. *(Çarşafları hızla kendine doğru çeker. İnsan figürüne benzeyen iki yastık ortaya çıkar.)* Hay Allah! Neredesin? Şaka yapmayı bırak. *(Yastıkları kaldırıp atar)* Sevgilimi çaldılar... Belki de kaçmıştır... Kendimi öldüreceğim... Neredesin? Hah, buradasın işte! *(Bir teybi kaldırır)* Aklımı başımdan aldın! Ben sensiz ne yapardım... Benim canımın içi teybim... *(Bir tuşa basar, erkeğin sesi işitilir)*

ERKEK SESİ: Uyan hayatım... saat dokuz oldu!

MATTEA: Artık sıktın ama!

ERKEK SESİ: Seni çok seviyorum! Seni seviyorum... Dün gece huysuzluk yapmana rağmen seviyorum... Soyun... Duşa girelim... Seni baştan aşağı sabunlamak istiyorum!

MATTEA: Bu iş senin bir buçuk ayını alır. *(Kulise gider ve sahneye bir bisiklet getirir)* Sus aptal! *(Teybi kapatır, bisiklete biner)* O salak nerededir kimbilir? *(Bisikletin gidonu üzerindeki bir düğmeye basar)* Müzik de çalalım! Bin türlü dert açtı başıma... Ama yine de ondan hoşlanıyordum... Bilimkurguvari iltifatlar ederdi bana... "Işıklarla donatılmış uzay gemim benim... Çok güzelsin" sonra da o salak bü-

tün ışıklarımı söndürdü... Ve uzay gemisinin içi huzursuzluklarla dolu bir balona dönüştü... Neredesin? Neredesin? "Ön popo" aramakla meşgulsündür. Ama merak etme... Eve dön! Biliyorum "ön popo" çok önemlidir, en az arka popo kadar... Ama Allahın cezası onun dışında şeylerde var! İnsancıl, zeki, harika bir kadını kaybettin...

(Mattea'nın evinin kapısının önü aydınlanır. Orta yaşlı bir adam zili çalar)

MATTEA: Kim o?

ADAM: *(Çok sevecen)* Sevgilim affet beni... Sana geldim... Aç kapıyı... İzin ver de anlatayım sana...

MATTEA: *(Bisikletten iner ve kapıya gider)* Tanrım, kocam! Kendimi iyi hissetmiyorum... Sen misin?

ADAM: Tabii ki benim...

MATTEA: *(Kendi kendine)* Neden geri geldi ki... Beni öldürmek mi istiyorsun? Yeniden soluk almaya başlamıştım... Durumuma alışmaya...

ADAM: Ama ben alışamıyorum! Sana yemin ederim ki değişeceğim... İzin ver de gireyim...

MATTEA: Yoo, hayır, bir dakika... Sen kocam değilsin seni tanımıyorum...

ADAM: Tabii, farklıyım. Değiştiğimi sen de farkedeceksin... Tanıyamayacaksın!

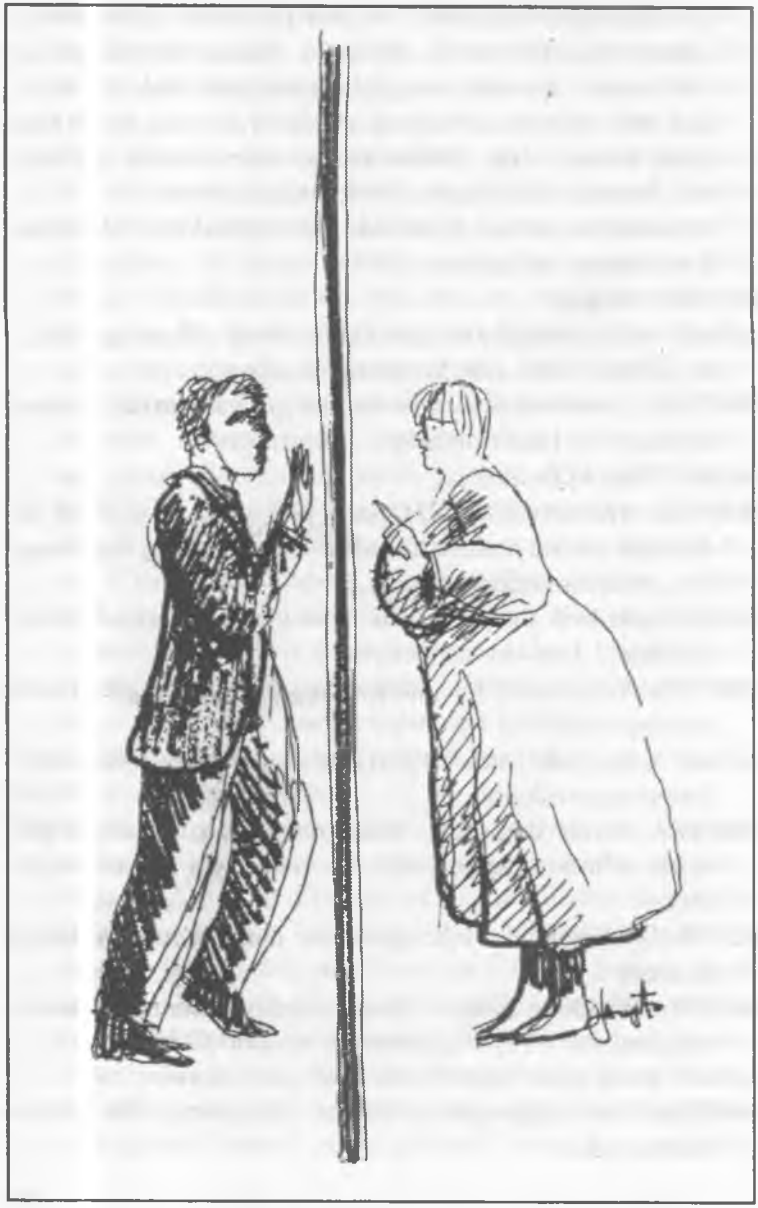
MATTEA: Bende değiştim... Tanınmaz oldum... Nasıl değiştiğimi tahmin edemezsin! Ama sen... Sen kocam değilsin!

ADAM: Bırak şakayı!.. İçeri girmeme izin ver, yoksa kapıyı kırarım!

MATTEA: Bir dene bakalım! Evde yalnız değilim... Yanımda sevgilim var! *(Teybi çalıştırır ve kulaklıkları takar)*

ADAM: Bırak şaka yapmayı dedim! Çok zalimsin!..

MATTEA: Onu çağırayım o halde!.. Sevgilim... Bir dakika buraya gel...

ERKEK SESİ: Evet, işte buradayım... Yine sevişelim... *(Mattea teybi kapar)*

ADAM: Kim konuşuyor? İçerden bir erkek sesi duydum...

MATTEA: Tabii! O benim erkeğim. Gidin burdan!

ADAM: Nasıl olur... evden biraz önce kovdun beni. Bana bir yabancıymışım gibi davranıyor ve başkasıyla birlikte mi oluyorsun? Üstelik sevişiyorsun da!

MATTEA: Evden mi kovdum? Ama siz kimsiniz?

ADAM: Beni aşağılamanı anlıyorum, ama bu kadarı fazla! Doğru ben çıldırdım. Ama şimdi sadece kendini düşünüyorsun. Her zaman kendini düşündün...

MATTEA: Gerçekten mi?

ADAM: Demek istediğim... Düşündüğüm başkaları da oldu. Ama sen herkesten daha önemliydin...

MATTEA: Anlamıyorum beyefendi...

ADAM: Beyefendi deme bana! Ben senin Aldo'num... Kapıyı çalan sevgili aşkın!

MATTEA: Bakın, kapıyı çalan sevgili aşkım bay Aldo... Sen kapıyı karıştırdın! Benim de aklını yitiren bir kocam var, ben de onu evden kovdum. Ama aradaki tek fark, ben senin karın değilim. *(Tekrar teybi çalıştırmaya gider)*

ADAM: Nasıl karım değilsin? O halde ne yapmaya eve döndüm ben?

ERKEK SESİ: *(Teypten)* Soyun... Seni baştan aşağıya sabunlamak istiyorum.

ADAM: Seni sabunlamak isteyen ahlâksız da kim?

MATTEA: Bakın, istediğim ahlâksıza kendimi sabunlattırırım ben! Gidin buradan, yoksa polis çağırırım! Hatta hemen çağırıyorum!

ADAM: Haklısınız, beni ilgilendirmez... Kendinizi istediğiniz gibi sabunlattırın, ama polis çağırmayın lütfen... Çok sinirliyim... Birileriyle konuşmaya ihtiyacım var... Belki katları şaşırdım... Ama yoo... Bu dördüncü kat değil mi?

MATTEA: Evet, dördüncü.

ADAM: Belki de apartmanı şaşırdım... Ya da sokağı...

MATTEA: Belki de şehri şaşırmışsınızdır ha... Ama şimdi gidin...

AADAM: Evet, gidiyorum... Her şekilde size açılmam iyi oldu... Biliyor musunuz... Genel prova yapmış gibi oldum... *(Umutsuz)* Tanrım, acaba karım beni kabul edecek mi? Tabii kendi evimi bulursam... Hiç iyi değilim... Ona nasıl acı çektiğimi bir anlatabilsem... *(Ses tonu değişir)* Affedersiniz, hanımefendi acaba sizce yeterince ikna edici miydim?

MATTEA: Sözüm annenize değil, ama siz orospu çoğunun tekisiniz...

ADAM: Nasıl? Duyamıyorum...

MATTEA: Çok iyi duydunuz!

ADAM: İçeri girmeme izin verin...

MATTEA: Bir yabancıyı içeri almak mı? Asla! *(Yatak odasını oturma odasından ayıran paravanı açar)* Beklenmedik bir anda üstüme atlayan sinsi bir sapık olabilirsiniz. Tıpkı filmlerdeki gibi... "Kapımdaki Yabancı" filmini görmüş müydünüz?

ADAM: Evet, gördüm...

MATTEA: Korkunçtu! Bütün gece uyuyamadım... Ertesi gün gidip video kasetini aldım... *(Uzaktan kumandayı alıp giriş kapısına yöneltip açar)* Neyse girin, kapı açık. *(Paravanın arkasına geçip oradan konuşur)*

MATTEA: Buraya yaklaşmayın! Geri dönün. Olduğunuz yerde kalın! Bir adım atarsanız bağırırım... Çıplağım...

ADAM: Çıplak mı?

MATTEA: Neskafe gibi hemen hazır ses tonu ile konuşmayın! Buyrun... oturun...

ADAM: Burada sandalye yok... Yatağa oturabilir miyim?

MATTEA: Hayır! Yatağıma oturamazsınız! *(Bisikleti uzatır)*

Buraya oturun.

ADAM: Bir bisiklet mi?

MATTEA: Bakmayın!

ADAM: Ah, affedersiniz...

MATTEA: Şu hüzünlü aşk öykünüzü dinleyelim bakalım...

ADAM: Bir kıza âşık oldum... *(Bisiklete biner)*

MATTEA: Yok ya!

ADAM: Eveet... Harika bir şey... Onu bir konser sonrası tanıdım... Benim konserimden sonra...

MATTEA: Yoksa müzisyen misiniz?

ADAM: Evet, vurmalı sazlar: Davullar, trampet ve çanlar... Bir grubumuz var... Stravinskiy çalıyorduk... Bagetle davula vuruyor, çanları çınlatıyordum... Ve o, sanki bir Tanrı'ymışım gibi bakıyordu bana! "Cehennnem davullarını çalan Pluton" demişti bana. *(Farkında olmadan pedalları çevirir)*

MATTEA: Size Pluton mu dedi? Pluton da neyin nesi? Gezegen mi yoksa?

ADAM: Yok canım! Tanrı Pluton... Hani ilkbaharı kaçıran!

MATTEA: Kusura bakma mitoloji ile pek ilgim yok.

ADAM: Her neyse... Konser sonrası onu yemeğe davet ettim. Yüreğim tıpkı davul gibi gümbürdüyordu... Delikanlı gibi hissediyordum kendimi. Çılgınca sevdik birbirimizi!

MATTEA: Göster kendini Pluton! *(Bağırır)*

ADAM: Bir süre için konserimi karımdan gizlemeyi başardım... İlişkimi demek istiyorum yani... Sonra bir gün banyoda traş olurken, kendi kendime şarkı mırıldanıyordum ki, beni yakaladı. "Sana küçük sevgilim diyeceğim. Laa, laaa küçücük sevgili laa laa..." Birdenbire "bu kez kime âşık oldun, küçücük sevgili?" diye sormaz mı? Her şeyi anlamıştı!

MATTEA: Şu işe bak... Süper bir önsezi!

ADAM: Evet, içimi okur... Hapşırırsam "çok yaşa" demez... "Orospularla sevişirken yün fanilanı çıkarma... Yirmilik delikanlı havalarına giripte götün başın çıplak dolaşma, dalyarak âşık laa laaa" der.

MATTEA: Esprili biriymiş. Onu tanımak isterdim...

ADAM: Evet, çok esprilidir.

MATTEA: Ve bahse girerim ki, siz pisliğinizi yaydıkça, karınız daha anlayışla ve sevgiyle yaklaşıyordur size.

ADAM: Doğru!

MATTEA: Maupassant'ın dediği gibi: O ideal bir eş!

ADAM: Maupassant mı? Kültürlü bir kadınsınız!

MATTEA: Sadece Maupassant dedim... Bulmacalarda bile var adı.

ADAM: Ne beyin!

MATTEA: Bros alıyorum... Özür dilerim giyinip yanınıza geleceğim... Yerinizi değiştirebilir misiniz? Ama işaretimi bekleyin. *(Arka kapıdan duşa girer)*

ADAM: Neden bir anda tepesi attı anlamadım... Beni anlamak istemedi...

MATTEA: Öteye gidin.

ADAM: Nereye?

MATTEA: Paravanı geçin!

ADAM: *(Geçer)* Şu işe bak! Karımın evi olmadığı belli! O adam nereye gitti acaba? *(Yanlışlıkla teybe dokunur ve teyp çalışır)*

ERKEK SESİ: Beraberce duşa girelim... Seni sabunlayayım, her yerini.

ADAM: *(Geriye sıçrar, sonra teybi farkeder ve kapatır)* Demek buradasın sapık!

MATTEA: Elektronik nişanlımı rahat bırakın!.. Karınızın bir anda tepesi mi attı diyordunuz? *(Yatak odası yönüne doğru banyodan çıkar, gardroptan bir elbise alır, tekrar banyoya girer)*

ADAM: Evet... "Senin şu âşk çiçeğin kaç yaşında?" diye sordu birden... "On dokuz"... "Allah bilir, bakireydi de?".. "Evet".. "Senin yaşında bir adam, kızına aynı şeyi yapsaydı, ne tepki gösterirdin?".. Sesini bile yükseltmedi ama "in" dedi.

MATTEA: Nereden inecektiniz?

ADAM: Söylemeyi unuttum... Arabadaydık... O kullanıyordu, saatte yüz kilometre süratle... "Önce yavaşlamaya ne dersin" dedim... Ve Milano'dan elli kilometre uzakta, en sağ şeritte, yaya buldum kendimi... Sadece tırlar geçiyordu...

MATTEA: Kızla ne oldu sonra?

ADAM: Olan şu... *(Etrafına bakınır)* Nereden konuşuyorsunuz?

MATTEA: Dönmeyin! Sizi görüyorum ona göre!

ADAM: Öyle mi? Her yerden mi?

MATTEA: Evet.

ADAM: Durup dururken o da bıraktı beni ve benimleyken birlikte olduğu bir İngilizce öğretmeni ile düğün-dernek evlendi. Ama ben önceden bu adamla birlikte olduğunu bilmiyordum. Kuzenim diye tanıştırmıştı. Böylece öykü bir cesetle sonuçlandı: Benim cesetimle.

MATTEA: Çok üzüldüm... Bakın ortada kalan ceset bey, öteki tarafa geçer misiniz? Dönmeden!

ADAM: Peki, peki. *(Yüzü seyirciye dönük, yan tarafa geçer, bisiklete yaslanır ve sonra binip pedal çevirmeye başlar)* Merakımı uyandırıyorsunuz... Böylesi gizemli... Görünmek istemeyen biri... İlgimi çekiyor. Şu Çin Seddi gibi duran paravanı kaldıramaz mıyız? Sizi tanımak istiyorum!

MATTEA: Dinleyin, ben kesinlikle her türlü ilişkiye kapalı olmanın dışında, sert, despot, egosantrik biriyim. Tüm varlığımla ortada olmama rağmen, ne insan ne de yete-

rince kadın gibiyim... Sıcak bir yuva olarak düşünülmekte istemiyorum. Ah, unutuyordum: Bir metre elli santim eninde, elli yaşındayım... Ve kemiksiz olarak yüz kilodan fazla gelirim. *(Sessizlik)* Öldünüz mü? Hâlâ ilginizi çekiyor muyum?

ADAM: Buradayım ve sizi tanımak istiyorum. Çin Seddini yıkın, sizi görmek istiyorum!

MATTEA: Gerçekten mi? Böylesine şişko ve yaşlı olmama rağmen mi?

ADAM: İnanmıyorum, benimle dalga geçiyorsunuz... Sesiniz çok genç!

MATTEA: Evet, ben kırmızı başlıklı kızım.

ADAM: Hiç de şişman değilsiniz. Yoo, beni korkutamazsınız. Sizi görmeden buradan gitmem!

MATTEA: Ne yapalım, siz istediniz!.. Kapayın gözlerinizi... Paravanı çekmeme yardım edin. Arkanızı dönün! Ben bir fon müziği koymaya gidiyorum... *(Paravan açılır, Mattea teybi açar. Vivaldi'nin "Dört Mevsim"i benzeri bir müzik çalmaktadır. Kadın sahne ortasındaki sehpaya çıkarak, Venüs heykeli gibi poz verir)*

MATTEA: Tamam, şimdi dönün!

ADAM: *(Bir an soluksuz kalır)* Tanrım... Ne görkem!!!

MATTEA: Şoke oldunuz değil mi?

ADAM: Siz... Siz...

MATTEA: Söyleyin, söyleyin!

ADAM: Soluksuz kaldım!

MATTEA: Tüm soluğunuzu ben aldım!

ADAM: Bu cömert bolluk ve bereketinizde görkemli bir şey var!

MATTEA: Arkadaşlarım bana "dağ gibi kadın" derler.

ADAM: Yoo, böyle konuşmayın... Kaldı ki baba arayışındaki genç kızlardan gerçekten sıkıldım artık. Dostluk... Zekâ... Anlayış... Derin, sağlam bir sevgi de vardır.

MATTEA: Evet, sağlam ve bol. *(Sehpadan iner ve teybi kapar)* Bakın, aradığınız şoka uğradığınıza göre gidin artık... Yoksa ayağım takıldı numarasıyla üzerinize düşer ve sizi öldürürüm!

ADAM: Gidiyorum... Ama arada bir sizi ziyarete gelmeme izin verin.

MATTEA: Anladım siz "uçanı, kaçanı becerenler" kulübünün üyesisiniz.

ADAM: Daha neler, neden bahsediyorsunuz siz?

MATTEA: Gidin, yoksa çırçıplak soyunurum.

ADAM: Gidiyorum! Ama son bir soru: Neden bu kadar şişmansınız?

MATTEA: *(Bağırarak)* Soyunuyoruuuuuuum!!! *(Giysilerini çıkarır gibi yapar)*

ADAM: Hayıır!.. *(Koşarak çıkar. Onunla birlikte kapıda sahne dışına çıkar)*

MATTEA: Kişiler değişiyor ama öyküler hep aynı. Sil baştan *(Yüksek topuklu bir ayakkabı giyer)* Daha uzun boylu görünmek için topuklu giyeyim. *(Çalışma masasına gider, teybi ve mikrofonu çalıştırır. Bir senaryo alır ve fon müziği eşliğinde neşeli, kısık ve kadife gibi yumuşak bir tonla kayıt yapar)* "Sevgilim... saat altı... uyan!" *(es)* "Sevgilim, saat yedi, uyan!" *(es)* "Sevgilim, saat sekiz... uyan" *(es)* "yorgun olduğunu biliyorum... burada kalmak istediğini... ikimizin yatağında... benimle birlikte... ama kalkmalısın... saat altı!" *(es)* "Saat yedi!" *(es)* "Saat sekiz!" "Ahh, ne kadar yakışıklısın!.. Böyle çırçıplak... Sırım gibi... Harikûlade bir vücudun var... Atletik! Schwarzenegger!" *(es)* "Böyle yumuşacık ne kadar hoşsun... Çok da sevecen" *(es)* "Ne de güzelmiş, benim miniciğim! Altın kuşum benim! Cik, cik, cik! *(es)* "Sevgili tombulum benim, sana tapıyorum! *(İşe ara verir)* İşte her zevke göre oldu, sanırım... Bu sevip okşayan çalar saat numara-

sı tutarsa... Şimdi de günleri ayarlayalım: Bir ocak, iki ocak, üç ocak... Bu işi bir becerebilirsem... *(Kendini koklar)* terledim... *(Banyoya girer, loş ışıkta yıkandığı görülür; kapı sahneye gelir. Genç bir erkek kapının zilini çalar. Gencin elinde bir dosya vardır: Genç, Mattea'nın iş arkadaşıdır.)*

GENÇ: Mattea, evde misin?

MATTEA: Evet...

GENÇ: Nasılsın, bir şey mi oldu?

MATTEA: Yoo, niye sordun?

GENÇ: Telefon sürekli meşguldü... Girebilir miyim?

MATTEA: Evet... Kapı açık... Sorun ne?

GENÇ: *(Eve girer. Kapı sahneden çıkar)* Beni buraya patron gönderdi... Seninle hemen konuşmak istiyor!

MATTEA: Neyle ilgili?

GENÇ: Sana harika bir haberi var. Kayıtların, çalar saatlerin büyük ilgi görüyor! Özellikle o, yataktaki cilveli ve öpücüklü aşk numarası...

MATTEA: *(Banyodan çıkar)* Doğru mu söylüyorsun? Gerçekten beğenildi mi?

GENÇ: Bak... *(Bir mektup uzatır)* Üç yıllık özel bir sözleşme!.. Rakama bak!

MATTEA: Aman Tanrım! Böylesine tutacağı aklıma gelmezdi!

GENÇ: Piyasa araştırması tam bir zaferle sonuçlandı! *(Dosyadan kağıtlar çıkartıp, Mattea'ya gösterir)* Bir ay içinde tüm dükkânlarda kapışılıp, tükendiğini biliyor musunuz? Kapış kapış gidiyor! Bir parti mal piyasaya sürülür sürülmez: Hoop! Tükeniyor!

MATTEA: Ben de bu şansızlık varken, bu iş en çok on gün sürer, gör bak.

GENÇ: Şaka mı ediyorsun? Elimizde ne siparişler var! En inanılmaz olanı ne biliyor musunuz? Erkekler müthiş bir

şekilde bağlandılar. Kasetlerini en çok satın alan tutkulu erkekler oluyor.

MATTEA: Erkeklerde mi yalnızlık çekiyor? O kadar güçlü oldukları halde mi? Öyle oldukları aklıma gelmezdi!

GENÇ: Sesin çok beğenildi... Şimdiden bir yıldızsın!

MATTEA: Aman Tanrım, beni televizyona davet edebilirler... Yedi lifting ameliyatı yaptırırım... Beş kilo göğsümden aldırırım... On iki kilo göbeğimden... On sekiz de kalçalardan... Kalanları da üçüncü dünya ülkelerine yardım olarak gönderirim... Çok heyecanlıyım... Kim derdi ki... Böylesi bir başarı? Sevinçten deliye dönmeliyim, oysa kendimi çok kötü, cani gibi suçlu hissediyorum.

GENÇ: Ama neden? Neler söylüyorsun?

MATTEA: Pek çok insanın içine düştüğü stresli ve bunalımlı durumdan kurnazca yararlanıyorum.

GENÇ: Seni anlamıyorum. Açıkla!

MATTEA: Bu zavallı dışlanmış insanlar, gerçek seslerden korktukları için sahte sevgili ses kasetlerimi alıyorlar. Gerçek bir ilişki sorumluluk ister, seni kılı kırk yarmaya zorlar. Bu durumda, kumandayla susturabileceğin, prefabrik, ruhsuz bir sevgilinin sözleri ve belki de görüntüleriyle yetinmek daha iyi... Biliyor musun, henüz deneme safhasında olan, insanın içinde sevgiyle yoğrulduğu bir koltuk projesi var... Adı "Aşk Koltuğu" Japonlar imal ediyor... Bunu da düşün. Kulaklıklı ve kemerli bir koltuk sevgili... Sıcak dalgalar... Sevecen sesler... Sonunda kendini tatmin olmuş hissediyorsun... Olağanüstü bir düşe sürüklenmiş gibi!

GENÇ: Yok ya!..

MATTEA: Sevişmekten daha iyi! Bu koltukta doğum kontrol araçlarına gerek yok... "Hoşuna gitti mi?" diye sormaya da... Sıkılırsan kapatırsın: Gömlekleri ütülemen, yemekleri pişirmen, alışveriş yapman falan gerekmiyor...

GENÇ: Neler uyduruyorsun? Bilimkurgu türü bir şey bu... Sen aklını kaçırmışsın...

MATTEA: Hiç de değil. Bu aşk koltuğundan bir tane bende de var.

GENÇ: Tabii... Hayalinde vardır.

MATTEA: Yoo, gazetede haberini okudum. Hemen başvurdum ve beni denek olarak kabul ettiler.

GENÇ: Bu çok komik işte! Haydi palavrayı bırak.

MATTEA: İnanmıyor musun? Sen bilirsin! Sana koltuk moltuk göstermeyeceğim! Haydi, sen işe koyul. Banyodan çıkınca isimleri kaydetmeye başlarız. *(Banyoya girer)*

GENÇ: Ben gidip kendime bir kahve yapayım.

Genç mutfağa gider. Aynı anda sahneye kapı girer. Kapının önünde Mattea'nın kızı Anna vardır. Zili çalar.

MATTEA: *(Banyodan bağırır)* Kim o?

ANNA: Benim!

MATTEA: Kapı açık!

ANNA: *(Hıçkırarak içeri girer)* Anneee... Anneee... Neredesin?

MATTEA: *(Banyodan)* Buradayım... Ne oldu?

ANNA: *(Hıçkırarak)* Anne benim. Anna...

MATTEA: Biliyorum canım, seni tanıyorum! Buraya gel... *(Anna banyoya girer. Kucaklaşırlar)* Sakin ol! Ne oldu! *(Loş ışıkta Mattea yıkanırken görünür, Anna eteğini kaldırıp külodunu indirir, ama ayakta durur)*

ANNA: Bırakmıyor onu! Onu bırakmıyor! Perişanım! Tek yaptığım işemek!

MATTEA: Normaldir canım, gözyaşlarının bir yerden çıkması gerekir...

ANNA: Kalleş, domuz, yalancının biri o! Aman Tanrım ölüyorum... Anne... Anneeee... Ölüyorum... *(Sahneye dönen genç oturur ve iki kadını izler)*

MATTEA: Sakin ol canım... Otur... Ayakta kalma... Çişini ra-

hat yap... Anlat... Ne oldu? Yalancı domuz da kim?

ANNA: Onun evine gittim...

MATTEA: Kimin evine?

ANNA: Carlo'nun...

MATTEA: Hangi Carlo? Onu tanıyor muyum?

ANNA: Hayır... Üç aydır birlikteyiz.

MATTEA: Nasıl birliktesin? Kocan nerede?

ANNA: Evde...

MATTEA: Bana bu Carlo'dan hiç söz etmemiştin ama! Hâlâ Domingo ile birlikte olduğunu sanıyordum...

ANNA: Kızacağından korktuğum için sana sözünü etmedim. Domingo ile her şey bir süre önce bitmişti! *(Kalkar, sifonu çeker)*

MATTEA: Terlemişsin! Bir duş al... *(Anna soyunur ve duş alırmış gibi yapar)*

ANNA: Artık dayanamıyorum... Öylesine kıskanç ve mülkiyetçi ki... Kültürel açıdan da çok farklıydı... İki ayrı dünya gibi anne! Onu bırakmaya karar verdiğimi söylediğimde yüzüme korkunç bir yumruk attı! Yere yuvarlandım... İlkyardıma götürdüler. Beyin sarsıntısı geçiriyorum korkusuyla...

MATTEA: *(Banyodan çıkar ve bir havlu alıp Anna'ya uzatır)* Tanrım... Ne zaman oldu? Neden bana daha önce anlatmadın? *(Genci farkeder ve kısık sesle ona seslenir)* Ne yapıyorsun... Kızımı mı gözetliyorsun yoksa? Hemen mutfağa git ve bir kahve yap kendine!

GENÇ: Ama daha yeni içtim!

MATTEA: Bir tane daha yap, yarın içersin! *(Genç mutfağa döner. Anna'ya)* Neden daha önce anlatmadın bana?

ANNA: Seni endişelendirmek istemedim... Hem hastaneye götürdüklerinde hiçbir şeyin farkında değildim...

MATTEA: Kocan neredeydi peki?

ANNA: Evde... İki günlüğüne sana geldiğimi söylemiştim...

Yüz otuz kiloyu aşınca feci bir depresyona girdiğini söyledim.

MATTEA: Sorumsuzun tekisin sen ya bana telefon etseydi, ne olurdu hiç düşündün mü?

ANNA: Sana telefon etmek mi? Bu mümkün değil... Sana tahammül bile edemiyor... Senden tiksiniyor!

MATTEA: Daima çok naziktir bok soyu...

ANNA: Hem sonra bana güvenir! Neyse, hastanede beni muayene eden doktor... Kalbimi kazandı... Bana öyle nazik davrandı ki, ona her şeyi anlattım...

MATTEA: Elektrosefalogramını çekerken mi?

ANNA: Hayır, daha sonra... Onu kafe de beklerken...

MATTEA: Onu kafe de mi bekledin? Ne zaman?

ANNA: Hastaneden çıkınca... Yirmi dakikada çıktım zaten.. Beynimde bir şey yokmuş. *(Havluya sarılı banyodan çıkar)* "Eve tek başınıza dönemezsiniz. Sizi ben götüreceğim" dedi.

MATTEA: Bir yabancının seni eve bırakmasına izin mi verdin?

ANNA: Aman annee, iki bin yılındayız!.. Beni muayene etmişti! Hem doktor hiçbir zaman yabancı sayılmaz!

MATTEA: Sonra da onu yukarı davet etmişsindir, umarım...

ANNA: Ama anne: Beni çıplak görmüştü!

MATTEA: Beyin sarsıntısı için soyundun mu? Elektrotları nerene bağladı? Kalçalarına mı? Eh, beynin orada nasılsa...

ANNA: Neler diyorsun sen? Kalçamı çarpmıştım? Buradan kasıklarıma kadar çürümüştü!

MATTEA: Anladım, elektrotları ön popona taktı!

ANNA: Anne, annenin bağnazlığına söylemedik şey bırakmazdın, şimdi onun sana yaptığının aynısını sen de bana yapıyorsun!

MATTEA: Hay Allah, ne diyorum ben! Koşullanmış bir refleksti. Özür dilerim. Kocan ne dedi peki?

ANNA: Hiçbir şey. Evde değildi. Hasta annesini ziyarete gittiğini yazan bir not buldum.

MATTEA: Sürekli hastalanan anneler olmasa birbirinizi nasıl boynuzlardınız, acaba?

ANNA: İşte, yine başladın. Fesatlık yapma anne! Bir trajedi yaşıyorum! Sabahtan beri ağzıma bir şey koymadım!.. Bana bir sandviç yapar mısın, karnım çok acıktı!

MATTEA: Pekâlâ... *(Mutfağa gider ve az sonra bir sandviç ile döner)*

ANNA: *(Giyinmek için banyoya girer)* Carlo ile görüşmeye devam ettik... Evli ama, kızın ailesi zorladığı için mecbur kalmış...

MATTEA: Kız hamile kaldıydı herhalde...

ANNA: *(Şaşkın banyodan başını uzatır)* Evet, ama nasıl bildin? Onları tanıyor musun?

MATTEA: Hayır, ama klasik hikâye. Devam et...

ANNA: Çok gençmişler... İkisi de çocukmuş. O karısını hiç sevmemiş... Ve şimdi ikisi de "hasta anne" numarasına gerek duymadan hareket ediyorlar. Sadece çocukları için hâlâ birlikteler. Üç çocukları var. *(Sahneye giyinik döner)*

MATTEA: Zorla evlenen birinin üç çocuk yapması... Büyük fedakârlık doğrusu!

ANNA: Kardeş gibiler.

MATTEA: Roman gibi... Haydi sandviçini ye!

ANNA: Sağol anne... O bana sürekli: "Ona söylemeye cesaret edemiyorum... Artık sabrım kalmadı... Seni seviyorum... Onunla kendimi hapiste gibi hissediyorum" dediğinden dolayı, günlerce düşündükten sonra...

MATTEA: Özür dilerim, ama bu hikâyede kocanı unuttun mu yoksa? Ona bir şeyleri belli ettin mi?

ANNA: Yoo, zavallı sevgilim... Niye onu huzursuz edeyim ki? Carlo karısını bırakır bırakmaz Piero'ya söylerim diyordum...

MATTEA: Piero mu? Kocanın adı Giovanni değil miydi?
ANNA: Piero onun en yakın arkadaşı... Sırlarımı hep ona açarım. O da bana akıl verir.
MATTEA: Ne zamandan beri Piero'yla yatıyorsun?
ANNA: Anne, bırak şakayı! Ben bir trajedi yaşıyorum!
MATTEA: Tamam, tamam. Ama Piero'yla yatıyor musun, yatmıyor musun?
ANNA: *(Ağladı ağlayacak gibi)* Evet, bazen... Depresyona girdiğimde...
MATTEA: Anladım... Piero, namı diğer, psişik sorunları yok eden erotik Diazem... Devam et... Karısına gittin...
ANNA: Evet, cesaretimi topladım... Ve karısına gittim.
MATTEA: Karısına mı? Delirdin mi?
ANNA: *(Sandviçi bırakır ve ağlar)* Ah anneee, korkunçtu... Yerin dibine girdim... Kalleş!
MATTEA: Haydi toparla kendini, anlat...
ANNA: Hayır, yapamayacağım anne... İşte kasedi dinle... Kulaklığı tak, sadece onunla dinleniyor.
MATTEA: Karısıyla konuşmanı mı kaydettin? *(Teybi karıştırır)*
ANNA: Evet, elbette, belgelemek için!
MATTEA: Hah! Rekabet casusluğu!
ANNA: Elime mimarların kullandığı o silindir proje kutusundan ve turizm acentası broşürlerinden alıp gittim... *(Masadan bir silindir kutu alır)* Kamuflaj için... Mikrofonu kutunun ucuna takdım, sesini iyi alsın diye.
MATTEA: Aferin! *(Kulaklığı takar)* Dâhi bir annenin kızı, dâhi olur... Kadının sesi mükemmel nitekim... Seninkisi pek duyulmuyor! Diyaloğu nasıl anlayacağım peki?
ANNA: Çok basit: Sen karısının söylediklerini tekrarla, ben verdiğim cevapları sana söyleyeyim.
MATTEA: Şu hale bak, şimdi de dublaj yapmaya başladım! *Masada çalışan genç işini bırakıp kadınlara yaklaşır.*

GENÇ: Ah, evet, evet şu temsili dinleyelim... Çok eğlenceli olmalı!

ANNA: Tanrım, bir erkek!!!

MATTEA: Giyinik olduğu için mi bu kadar korktun? Meraklanma...

ANNA: Ağzı sıkıysa sorun yok...

GENÇ: Ben annenizle aynı düşüncede değilim... Bence siz bayan Anna... tüm bu çılgınlığınızla olağanüstü bir cazibe yansıtıyorsunuz. *(Elini öper)*

ANNA: Sağolun.

MATTEA: *(Bozuk)* Nişanı evde mi yapıyoruz?

ANNA: Anne, başlıyoruz. Ben kapıyı çalıyorum, karşıma otuz-otuz beş yaşlarında sabahlıklı bir kadın çıkıyor. O, karısını anlamsız, kuru, solgun biri olarak anlatmıştı... Oysa karşımdaki, benden on santim uzun, olağanüstü güzel, manken gibi biri... Harika'gözleri var. Peruklu ve küpeli bir Robert Redfort düşün... Bana nazikçe... Haydi anne şimdi sıra sende...

MATTEA: *(Teybi çalıştırır)* Ah, evet... "İyi günler, ne istemiştiniz?"

ANNA: "Sizinle konuşmak."

MATTEA: *(Teypten duyduklarını ağır ağır tekrar ederek)* "Yardım için para toplamaya geldiyseniz, daha dün verdik."

ANNA: Daha güzel oyna anne... Böyle şevkimi kırıyorsun.

MATTEA: Kulağın içinde konuşan bu sesle kolay mı sanıyorsun? Bırak, en azından alışayım, değil mi? *(Tekrar eder)* "Özür dilerim, ama daha önce verdik."

ANNA: "Yoo hanımefendi, bağışlayın... Daha özel bir konu..."

MATTEA: "Ah, siz seyahat acentasından geliyorsunuz... Broşürleri görmemiştim... Daha önce anlamadığım için özür dilerim. Ama rahatsız olmasaydınız... Nasılsa daha za-

man var, kocamla ben perşembe günü çıkacağız seyahate."

ANNA: "Seyahate mi çıkıyorsunuz? Kiminle?"

MATTEA: "Carlo'yla, kocamla!"

ANNA: "Ama benimle çıkacaktı! Özür dilerim başım dönüyor..." *(Genç Anna'yı tutar ve oturtur)*

MATTEA: "Yine aynı şey!.. Bakın, kocam beni çok seviyor, birlikte mutluyuz ve çok iyi bir cinsel işimiz var..." *(Durur)* Neleri varmış? Genelevleri mi var yoksa?.. *(Tekrar kaydı dinler)* Yoo, yanlış anlamışım... Çok iyi bir cinsel ilişki... "Ama kocamın başkalarıyla nişanlanmak gibi kötü bir huyu var. O doğuştan çok eşli biri... Bu huyunu değiştiremiyorum... Ben de onu rahat bırakıyorum... Çünkü nasılsa, sonunda bana dönüyor. Ve sevgililerinden sıkıldığında o defteri kapatmak için birlikte seyahate çıkmamızı öneriyor... Ve çıkıyoruz! Beş kıtayı dolaştığımızı biliyor musunuz?" *(Kulaklığı çıkartır)* Bu kadın kötü kalpli biri!

ANNA: Nasıl da aşağılandım!.. Pis yalancı! Üç çocuk!! Anne, yardım et bana! Şimdi ne yapacağım ben, söyler misin?

MATTEA: *(Bir süre sessiz kalıp sonra sakin bir tonla)* Dinle canım... Her dakika, benimki dahil hepsi birbirinin aynı kadın öyküleri dinlemekten burama kadar geldi artık. Bir keresinde de farklı olsun ya! Neden hep erkeklerimiz elimizden alındığında yakınırız da, bir başkasının kocasıyla işi pişirmeye karar verdiğimizde bir an bile düşünmeyiz.

ANNA: Ama ben evli olduğunu bilmiyordum.

MATTEA: Evli olduğunu bilseydin beraber olmayacak mıydın? "Yoo, hayır doktor bey" dediğini görür gibiyim.

ANNA: Ama anne lütfen! Ben âşık oldum!

MATTEA: İşte sorun! Bizi saran tutku adına, hiç kimseyi, hiçbir şeyi görmüyor gözümüz! Ne yapabilirim? Karrrşı

konulmaz bir aşşk! Bizim başımıza geldiğinde aşkın iki ş'si, karşı konulmazın üç r'si vardır! Başkalarında ise ne ş, ne r vardır. Diğer kadınlara hergün kötülük düşünür, kötülük yaparız. Kadın da değil, karıdır onlar ve orospu!.. Ve dayanışmadan, kardeşlikten söz edilir! Hangi dayanışma, hangi kardeşlik?!.. Kürtaj, boşanma gibi büyük kavgalarda... Ya da elli yaşından sonra kardeş oluruz, ama günlük yaşantıda birer sırtlanız... O bile değil, sırtlanlar ara sıra dinlenir... Biz doymak bilmeyiz! Sana ne diyeceğim biliyor musun? Kişisel ve tanıdığım diğer kadınların deneyimleriyle dolu bunca yıldan sonra... Bir kuşku uyandı içimde... Rekabet, tutarsızlık falan tamam... Ama bazı durumlarda kadının en büyük düşmanının yine kadın olduğu kuşkusu var içimde.

ANNA: Biraz fazla ağır konuşuyorsun...

MATTEA: Hem de çok ağır! Bir şey daha söyleyeyim, senin, Brezilya dizilerini andıran trajedilerin beni hiç mi hiç ilgilendirmiyor.

ANNA: Brezilya dizisi ha?

MATTEA: İşim var "Günaydın Sevgilim" programı için kayıt yapıyorum.

ANNA: Aman ne iyi! Çok iyi bir destek buldum doğrusu... Başım bu kadar beladayken, annem hiç ilgilenmeyip, beni Brezilya dizilerinin içine sokuyor... Bana isterik orospu muamelesi yapıyor ve kendimi kötü hissetmemi umursamıyor, çünkü "Günaydın Sevgilim" programlı çalar saatini piyasaya sürecek... Anne, ben senin kızınım!..

MATTEA: *(Tokalaşır gibi elini uzatır)* Memnun oldum küçük hanım! *(Çok ciddi)* Sadece gerek duyduğunda kızım oluyorsun! "Saatlik" anneyim ben... Pardon, "dakikalık". Beni rahat bırak sorunların beni ilgilendirmiyor ve belki... Sen de pek ilgilendirmiyorsun beni...

GENÇ: Sanırım şimdi...

MATTEA: Sen yerine dön! Ve sus! *(Yine Anna'ya)* Sanırım üçüncü sınıf bir insan doğurmuşum... Çok kötü... Hep aklına eseni yaptın... Ve seni sille tokat dövmediğim için suç bende. On beşinde hamile kaldın... Ve kürtaj oldun, ilkiydi bu! Aldığın o paçavra diploma sayesinde zeki biri olduğunu sanıyorsun... Oysa keçi gibi cahilsin. Fakültenin Salaklık Bilimleri mezunusun sen... Neden biliyor musun? Çünkü duygu yok sende. Tek bir yürekli davranışını görmedim senin. Vücudundan, selülitinden, kırışıklıklarından başka hiçbir şeye ilgi duymuyorsun... Tek bildiğin etrafta dolaşıp gevezelik etmek, düzüşmek... Düşünceden, ahlâktan yoksun... Özgür bir kadın olduğuna inanıyorsun... Hayır canım, sen özgür bir kadın değilsin... Sen sadece müsait, düzülebilecek bir kadınsın. Kadın özgürlüğü bambaşka bir şeydir.

GENÇ: *(Anna'ya sarılır)* Yeter artık... Abartıyorsun!

ANNA: *(Şaşkın)* Ne oluyor anne... Tanrım evimizde neler oluyor?

MATTEA: Evimizde mi?.. Ortak şeylerimiz kaldı mı hâlâ? Ortak bir evimiz mi var?

ANNA: Annem olduğun için bana böyle hakaret edebileceğini mi sanıyorsun?.. Ya sen?.. Ben mi müsait, düzülecek biriyim?.. Bana vaaz verene bak!.. Senin haltlarını unuttum mu sanıyorsun? Babamla ettiğin kavgaları?.. Sen o zavallı adamı hiç anlamadın... Hayatın boyunca tek yaptığın ona vicdan azabı çektirmek, kavga çıkarıp olay yaratmak oldu! O seni seviyordu... Nasıl acı çektiğini... Direğe çarpıp o korkunç kazayı geçirdiğinde nasıl üzüldüğünü düşünüyorum da...

MATTEA: Evet... Doğru... Çok üzülmüştü... Araba yeniydi ve sigortanın süresi bitmişti.

ANNA: Bak gördün mü?.. Her fırsatta alay etme zevkini gösterdin yine. Doğru... Sen kimseyi sevmiyorsun... Sonra

da kocan seni bırakıp... Başka biriyle kalıcı bir ilişkiye girdiğinde şaşırıyorsun...

MATTEA: Saçmalama! O döner... Döner... Bin kere yaptı bunu... Her seferinde de döndü! *(Durur ses tonu değişir)* Ne demek "kalıcı ilişki"?..

ANNA: Evlenmek üzere anne... Bir oğlu oldu.

MATTEA: *(Bir an hareketsiz kalır. Sonra sırtını Anna'ya ve seyirciye döner, birkaç adım atar. Anna yanına gidip sarılmak ister, ama eliyle onu durdurur)*

ANNA: Özür dilerim anne, sana söylemek zorundaydım... Ama bu şekilde değil. Kendimi kontrol edemedim işte... Ağzımdan kaçıverdi. Özür dilerim anne...

MATTEA: *(Çok sakin)* Defol.

ANNA: Ne o, beni kovuyor musun?.. Anne... Gerçekten beni sevmiyor musun artık?

GENÇ: *(Anna'ya yaklaşır)* Tabii ki seviyor... Bir anlık öfke... Ama sonra geçer... *(Mattea'ya)* Gerçekten geçer değil mi?.. Gerçekten kızını seviyorsun değil mi?

MATTEA: *(İsteksiz)* Elbette, özür dilerim...

ANNA: Bana korkunç şeyler söyledin... Ben de kontrolümü kaybettim. Ama istemezdim... Özür dilerim... Anne, söylediklerine gerçekten inanıyor musun?

GENÇ: Tabii ki inanmıyor... Öyle değil mi?

MATTEA: Haklı... İnanmıyorum... Bağışla beni... İçimi boşalttım... Düşüncesizce, anlamsız bir şekilde. Tepkini anlıyorum... Beni kendime getirmekle iyi ettin... Babana gelince, sanma ki... Sana yemin ederim hiçbir şey ilgilendirmiyor beni... Ne evlenmesi... Ne çocuğunun olması... Hatta, kendine bir düzen kurduğuna sevindim... Onu öyle aylak görünce üzülüyordum... Böyle olması çok daha iyi. Nihayet, bir aileyi dağıttığım için duyduğum o aptalca vicdan azabından kurtuluyorum. Özgürüm! Başarılı bir kadınım... Bir sözleşme imzalamak üze-

reyim... Yığınla para... Nihayet kendimi gerçekleştiriyorum. Nihayet yalnız olabiliyorum! Kendimle başbaşa!.. İşte bu yüzden kusmak geliyor içimden.

ANNA: Gördün mü, bak yine alay ediyorsun.

MATTEA: Yok canım, tükenmiş bir aşk bu. Gerçekten... Mutluyum...

GENÇ: *(Anna'ya)* Evet doğru, onu tanırım... Mutlu... Endişe etme... *(Hıçkıran Anna'yı tutar)* Gel seni eve götüreyim. Ağlama canım, ağlama... Kocan nerede? *(Çıkarlar) Anna'yla genç çıkınca Mattea gözyaşlarını tutamaz, bir an hareketsiz kalır. Sigara yakar, iki nefes çekip söndürür. Masadan kumandayı alıp, dipteki duvara tutar, duvar açılır: Elektronik cihazlarla donatılmış, hareket eden büyük bir koltuk görünür. Koltuk sahne ortasına gelir. Mattea oturur ve çalıştırır: Müzik, yanıp sönen ışıklar, küçük parıltılar ve yumuşacık bir erkek sesi.*

ERKEK SESİ: Ah sevgilim... Şimdiye kadar neredeydin?,, Seni çok özledim!.. Gel sarılayım sana... Çök üstüme... Harika yaratık... Seni seviyorum... Bırak kendini... Birşey düşünme... Gevşe... *(Işıklar söner)*

- SON-

Gazete Haberleri'nden İki Özet

İtalyan Tiyatro Kurumu Eti ve Bolzano Engeli

Bu yıl Fo-Rame Tiyatrosu'nun oyunları İtalyan Tiyatro Kurumu ETİ'ye ait salonların hiçbirinde sergilenememektedir. Belli bir siyasi ve toplumsal görüşü savunan oyunlara endişeyle bakılarak sansür uygulanmıştır.

Acaba siyasi sansür geri mi dönüyor?

Bir diğer engellemeyi Bolzano'da yaşayan sanatçı Franca Rame, Bolzano'nun tek tiyatro salonu olan Concordia Tiyatrosu'nda oyunu sergilemek isteyince işletmeci Don Carpin hiçbir gerekçe göstermeden oyunun sergilenmesini engellemiştir.

9 Aralık 1991 UNITÀ

Trento Engeli

Franca Rame'nin "Kadınlardan Konuşalım" adlı oyunu Trento'da şehrin tek salonu olan Rosmini Tiyatrosu'nda sergilenmek istendiğinde, salonun işletmecisi olan din görevlileri "Franca Rame'nin oyunu tiyatro salonu olarak kullanılan küçük mabedin geleneklerine uymamaktadır" gibi bir gerekçeyle oyunu engellemişlerdir.

9 Aralık 1991 LA STAMPA

Mektup

Sevgili rahipler beni neden yasaklıyorsunuz?
Peder Don Carpin'e çok teşekkür etmek istiyorum. "Kadınlardan Konuşalım" adlı oyunumu yasaklayarak hiçbir basın organının yapamayacağı bir reklam organizasyonunu gerçekleştirmiş oldu. Her zaman seyirciyi tiyatroya çeken en iyi araç bir yasak ya da sansürden başka bir şey değildir.
Ancak Bolzano ve Rovereto rahiplerinin tutumu beni endişelendirdi ve bir kere daha düşündürdü. İtalya'da yüzlerce tiyatro salonu din görevlilerince işletilmektedir ve oyuncularla oyunlar sıkça yasaklanmaktadır. Bazen Bolzano'da benim yaşadığım gibi hiçbir gerekçe gösterilmeden yasaklar konur.
İki yıl önce Concordia Tiyatrosu'nda oynanan Von Trotta'nın "Kurşun Yıllar"ını yine Don Carpin yasaklamıştı. Peder bizim oyunumuzu ne okumuş ne de izlemiştir. O halde peder benim adımı, hikâyemi, geçmişimi, mücadelemi yasaklamak istemiştir. Ayrıca kadınları da... Çünkü bu iki oyun kadınlardan, onların çektiği acılardan ve onların yalnızlığından söz etmektedir.
Oyunlar da yiyeceklere sığınmış yalnız bir kadın ve eroin bağımlısı kızını kurtarmaya çalışan öfke dolu bir ananın hikâyeleri anlatılmaktadır.
Uyuşturucunun serbest bırakılmasıyla ilgili yasa taslağı iyi mi, kötü mü bilemiyorum. Ama yaşam yasasının hiç de iyi olmadığını biliyorum. Hergün bağımlılardan ortalama üç kişi ölüyor ve çalıp çırpıp, AIDS olma riskini göze alarak üç yüz bin bağımlı sabahtan akşama kadar uyuşturucu soluyor. Bütün bunları dindarlarda kabul ediyor. Oyunumda bu sorunlar konuşuluyor. Yıllardır içimde biriktirdiğim şeyleri söyleme fırsatı bulduğum bir oyun. Seyirci oyunu çok iyi anlıyor. Oyunu oynarken salonda müthiş bir etkilenme ve sessizlik hissediyorum. Bilindiği gibi yoksul mahallelerde

yaşayan yüzlerce ailenin dramı bu... Oyun bu gerçeklerden söz ediyor.
"Şişman Kadın" da ise, kadınların verdiği büyük mücadeleler, boşanma ve kürtaj seferberliği, cinsel şiddet yasasına rağmen gündelik yaşamda kadınların en büyük düşmanının yine kadınlar olduğu anlatılıyor.
Hâlâ bunları kendime açıklayamıyorum. Bununla birlikte bir peder tek bir argo sözcük ya da cümle içermeyen ve pek çok kişinin acılarını ve ızdıraplarını anlatan bu oyunu nasıl yasaklıyor? Bolzano ve Rovereto'daki yasaklamalara karşılık bizi yüreklendiren pek çok destek gördük. Elbette bunlar TV ya da basından değildi. Oyunlarımızın takipçisi olan ve bizi seven halk, büyük bir dikkatle hiçbir temel dayanağı olmayan bu yasağın bir önyargıdan kaynaklandığını anladı.
Yaşadığımız entelektüel ve politik boşluk içinde, iktidar ve paylaşım darbelerine rağmen tiyatronun çok ilerlediğini din adamları da kabul ettiler.
Yalnız birileri bazı tiyatro adamlarına arka çıkarken, diğer bazı tiyatrocular da kimsenin desteklemeyi aklından bile geçirmediği sokak köpekleri gibi bırakılmaktadır.
Bunlara rağmen Bolognalı bir rahibin oyunumuzu koruyan ve bizim tarafımızda olduğunu belirten olağanüstü söyleşisini okuyunca çok etkilendim.
Dario ve ben 50 yıllık tiyatro yaşamımızda her zaman namus ve dürüstlüğü savunduk. Bu da mücadeleyi sürdürmemiz için bize güç verdi. Revereto Belediye Başkanı bize başka bir salon sözü verdi. Hatta Bolzano Şehir Tiyatrosu kendi afişlerinde oyunumuzun adını duyurdu. Böylelikle Don Carpin'in yasağını delmek istedi. Gösterinin yapılacağını söylemek istiyorum. Belki bir meydanda, kar altında ama yapılacak.

FRANCA RAME
19 Aralık 1991 / UNITÀ GAZETESİ

Franca Rame ile Bir Söyleşi:

Walter Valeri

"Her Şey Ev Yatak Kilise", "Açık Aile", "Kadınlardan Konuşalım", "7. Emir: Biraz Daha Az Çal II" adlı kadın oyunlarına eşi Dario Fo ile birlikte imza atmış bir oyuncu Franca Rame. Bu kadın oyunları dünyada en çok oynanmış İtalyan oyunlarıdır. Franca Rame, tıpkı kendisine benzeyen diğer sanatçılar gibi, ürettiklerini abartmaz. Kişiliğindeki utangaç yapıyı ise işine asla yansıtmaz. Kendisi gibi hem yazan hem de oynayan kadın sanatçıların sayısı fazla değildir.
Franca Rame ile bir söyleşi gerçekleştirdik.

– *Yazar ve oyuncu kimliğinizde köklü bir tiyatrocu ailede yetişmiş olmanızın bir etkisi oldu mu?*

Franca: Kendimi yazar sayabilir miyim, bilemiyorum. Eşimin yazarlığı yanında belki de biraz adaletsiz, biraz abartı gibi oluyor. Elbette aileme çok şey borçluyum. Hatta her şeyimi. Ne annem ne de babam bana asla bir "reji bilgisi" vermediler, "bir teks taslağını geliştirmeyi" öğretmediler, ya da "sahne trafiğini ve sahne ışıklarının dağılımını" göstermediler.

Evimizde asla tiyatro konuşulmazdı. Kuliste annem sahneye girip çıkarken sıram gelene kadar bana sorular sorardı: Ödevlerini yaptın mı? Amcana ne dedin? İçine yün fanilanı giydin mi? vb. Daha sonra çalıştığım tiyatrolarda bunun yararını farkettim. Özellikle Dario ile çalışırken.

Tiyatro mesleğini masada oturmayı öğrenir gibi öğrendim. Sahnede durmak, benim için annemin, babamın, kardeşlerimin yanında olmak veya ücret ödeyip gelmiş seyircinin karşısında hazır bulunmakla bir açıklanıyordu. Okuma yazmayı öğrenmeden önce sahnede durmayı öğrendim. İlk kez birkaç aylıkken kundağa sarılı olarak annemin kucağında sahneye çıktım. (Genoveffa Del Barbante)

Dario, bir oyunun önsözünde şöyle demişti: "Franca'nın önerdiği bir düşünceyi hemen yazarım. Bu durumları sıkça yaşarız. Ya da onun yazdığı bir taslağı okumamı önerdiğinde kendi görüşlerim doğrultusunda itirazlarım olursa, o da yazdıklarını bu doğrultuda yeniden düzenler".

– Bir erkeğin bu kişi çok yetenekli Dario Fo da olsa itirazlarını her zaman onayladın mı?

Franca: Evet, elbette. Dario'da olağanüstü bir yetenek var gerçekten. İkiye bölünmüş bir yetenek. Benim gibi, bir kadın gibi düşünebiliyor. Bunun ötesinde yazdığı kişinin psikolojisiyle nelerin görülüp nelerin hissedilebildiğini algılıyor. Onun çalışma yöntemine bir başkasında rastlamadım. Teksten kaynaklanan terslikler olduğunda, hemen nereye müdahale edileceğini bilir. Bazen İtalyan komedilerindeki kadın kişilikler çok kırılgan, hassas olurlar. Çünkü ne kadın ne de erkek yazarın söyleyeceği bir şeyleri kalmamıştır. Ama söz konusu Dario olunca böyle bir durumla karşılaşılmaz. Daima yazdıklarının doğruluğundan emin olurum... Üstelik onun en "katı ve rüşvetle kirlenmemiş" eleştirmeniyimdir.

– Politik ve bireysel hareketin ayrımını yapar mısın?

Franca: Ayrıma inanmıyorum. Bu iki hareketin ayrımı zordur. Bir anlık özgürlük başka birilerinin yaşam ve deneyimlerini riske edebilir. Bu hep böyle olmuştur. Buna inanırsan, ona göre yaşarsın. "Ana" monoloğunu 1981'de yazmıştım. Yıllar yılı teröristlerin ve bağımlıların anneleriyle görüştüm. Bu cezaevlerinde ve bağımlı tedavi merkezlerinde yapacağım araştırmalar çok yardımcı oldu. İnsani olan iki acıyı, iki umutsuzluğu bir kişilikte birleştirdim. Seyircilerle kendi öykülerini paylaştım. Anaların, cezaevlerine düşen oğullarının öyküsünü anlattım. Seyircilerin arasında muhtemelen böyle analar oturuyordu. Torino'daki ilk gösterimi anımsıyorum.

Henüz ezberleyemediğim için monoloğu okumuştum. Salonda müthiş bir sessizlik oldu. İnsanların söylediğim şeylerden etkilendiğini sezinledim.

– *İlk gösteriden sonra seyircide neler değişti?*

Franca: Oyun çok aktüeldi. Kadınların koşulları henüz aynı noktada. Bunları kötümserlikten dolayı söylemiyorum. Gerçek böyle olduğu için söylüyorum. Küçük bir gelişme gözlendiğini söyleyebilirim. Yalnız gerçeği olduğu gibi gözler önüne sererken, bazen gelişmemiş yargılamalar ve küçümser tavırlarla karşılaşma riskini taşıyorsunuz. Oysa yaşam gerçeği onların entelektüel birikimi ve kültürel ritmiyle bir adım bile ilerlemiyor.

– *Uluslararası turneler yaptığında kadın oyunları oynayan sanatçılarla karşılaştın. İzlenimlerin neler?*

Franca: Bazı yerlerde mutlu sürprizlerle karşılaştım. Örneğin, Londra National Teatre'de Bogdanov'un rejisiyle ve Yvonne Brycelad'ın prodüksiyonuyla sahnelenen oyun, ya da Amsterdam, Buenos Aires, Berlin ve İstanbul. Bunun dışında gerçekten düş kırıklığı oldu. Aktristler adeta basmakalıp tiyatroculuğa sığınmışlardı. Ya da her defasında kadınları mutlaka tipik İtalyan kadını gibi düşündüler.

Bunların dışında herkesçe bilinen bir grup canlı yaratık da sadece büyük moda dergilerinde boy göstermiş oldu.

Genelde başarısızlığın her zaman monoloğun oynanış şeklinden kaynaklandığına rastladık. Ünlü Amerikalı oyunculardan söz ediyorum. Bazıları Oscar kazanmış bu oyuncular sadece kariyerlerinin bir tatmini için bizim oyunları oynadılar.

– *Oyunların kesintiye uğradığı oldu mu?*

Franca: Evet. Edimburg'da yazar haklarını geri çektim.

Dario'nun yazdığı "Neredeyse Kadın Elizabeth" adlı oyundu.

Edinburg'da oyunu bozup, katletmişlerdi. Hiçbir şekilde mazeretlerini kanıtlayacak bir şeyleri yoktu...

– *Erkekler için monologlar yazmayı düşündün mü?*

Franca: Evet. Bir kere, o da oğlum için. Ama oyuncu olmayı istemedi. Bu da benim düşüm oldu ve hep öyle kalacak. Kimbilir belki ileride erkekler için bir şeyler yazarım. Aktörler bekleyebilir diye düşünüyorum. Çağlar boyu kadınlar sahneye adım bile atamamışlar. Aktör beylerin durumu ise tam tersi olmuş. Hesapları biraz denkleştirmek gerekiyor. Şimdilik "Kadın monologları" bana yetiyor.

–*Teşekkürler.*

1994 Sipario Dergisi'nden

İçindekiler

Başlarken 5

Yazarın Özgeçmişi 6

Savaş Sonrası İtalyan Tiyatrosu ve Dario Fo 9

Kahraman Kadın 15

Şişman Kadın 57

Gazete Haberlerinden İki Özet 97

Franca Rame'nin Mektubu 99

Franca Rame ile Bir Söyleşi 101

"**Kahraman Kadın**" Sosyal ve ahlaki değerler açısından uyuşturucu dünyasının bir perdesini aralar ve onu irdeler. Daha önce iki çocuğunu uyuşturucu nedeniyle kaybeden emekli Latince öğretmeni Carla, küçük kızının da uyuşturucu bağımlısı olması üzerine tekrar harekete geçer. Onu da kaybetmek istemez. İşportacılık yapar, gezdiği mekanlarda eroin satıcısını arar. Kızını tedavi edebilmek için dozu kendi elleriyle verir. Kızının tek kurtuluşu Liverpool diye düşünür. Çünkü uyuşturucu bağımlıları orada tedavi edilir. Ama bu düş nasıl gerçekleşecek? Öğretmen maaşıyla mı, işportacılıkla mı? Liverpool için çok para gereklidir.

"**Şişman Kadın**"da kadın olmanın çelişkili savını gözler önüne seren bir kişilikle, Mattea ile tanışırız... Mattea'nın toplumdaki yalnızlığını izlerken kadının en büyük "düşmanının" yine kadın olduğu tartışmalarına katılırız. Özellikle toplumun sunduğu estetik ölçülerin dışında kalan "Şişman Kadın"dan hareketle tüm kadınların sıkça yaşadığı baskı, güvensizlik, sevgisizlik ortamını ironik bir üslupla sunan yazara katılmamak olanaksız.

Füsun Demirel

ISBN 975-8064-00-2
9 789758 064007